

1

“ฉันให้ทางเลือกแกสองทางเท่านั้นพาชวีญ หนึ่งใน วางแผนจับใครคนใดคนหนึ่งของศิรานอฟเพื่อเรียกร้องเงินจากพวกเขาให้ได้มากที่สุด”

“พ่อ ทำไมต้องให้พาทำแบบนั้นด้วย พาไม่เข้าใจอะ”

พาชวีญส่ายหน้าไปมา ดวงหน้าหวานซิดเผือดแทบไร้สีเลือดตื่นตระหนก เมื่อได้ฟังคำพูดของบิดา มันช่างดูโหดร้ายเหลือเกิน มือของเธอกำพนักเก้าอี้ที่ตัวเองนั่งอยู่แน่น เหงื่อซึมเต็มฝ่ามือ อุณหภูมิภายในห้องทำงานของบิดาว่าเย็นแล้ว แต่มันกลับยิ่งเย็นมากขึ้นเมื่อบิดาเรียกเธอมาออกคำสั่งที่เธอไม่คิดว่าจะได้ยินจากปากของท่าน ใบหน้าดูตันสีแทนที่มีริ้วรอยตามวัย ผมสีดำแซมด้วยสีขาวรำไร ดวงตาที่บ่งบอกว่าผ่านอะไรในชีวิตมามากจ้องมองมาที่เธอเขม็งแกมไม่ค่อยจะพอใจสักเท่าไร

“เพราะแกเป็นลูกฉัน แกมีหน้าที่ต้องทดแทนบุญคุณพ่อที่ให้กำเนิดแก เป็นคนที่เลี้ยงดูสั่งเสียแกมาจนโต จากนังแม่แสนร่าเริงของแกที่ทิ้งฉันและแกไปกับซู้ของมัน”

ยงยศกัดฟันกรอด ทูบมือลงกับโต๊ะทำงานเสียงดังจนพาชวีญสะดุ้งเฮือกอย่างตกใจ เขาทำมือข้างหนึ่งกับโต๊ะทำงาน อีกมือหนึ่งชี้หน้าพาชวีญ

แหวตาเก็รียวกราดอย่างเห็นได้ชัด เมื่อต้องพุดถึงแม่ของพาชวัญที่ทิ้งลูกสาวไปกับสามีใหม่ แม้ว่าแม่ของพาชวัญจะเป็นเพียงเมียช้อยของเขาก็ตาม แต่ มันก็ทำให้เขารู้สึกเสียน้ำอับอายจนมาถึงทุกวันนี้ และไม่คิดที่จะลืมเรื่องนี้ไปได้ง่ายๆ

“ฮึก” พาชวัญเผลอปากกลืนน้ำตาเอาไว้ให้มากที่สุด เธอโดนบิดาชี้หน้าด่าแบบนี้มานับครั้งไม่ถ้วนเมื่อเธอทำไม่ได้ตั้งใจท่าน และเธอก็ไม่คุ้นชินกับมันเลยสักครั้ง มันเป็นเหมือนเรื่องที่ทำให้เธอปวดร้าว สะท้อนใจเหลือเกิน ดวงตากลมโตที่มีแพขนตาถอนยาวปกคลุมแดงก่ำเพราะกลืนน้ำตาเอาไว้

“ถ้าร้องให้ฉันเห็น ฉันจะตบหน้าแก ไม่ต้องมาทำตัวน่าสงสาร และไม่ต้องคิดถึงนังแม่ของแกด้วย ทำตามที่ฉันบอก จำเอาไว้”

“คะ” พาชวัญหลุบตามองมือตัวเองที่เอามาบีบประสานไว้ที่หน้าตัก และไม่คิดเถียงเพราะรู้ว่าไม่ชนะอย่างแน่นอน

“ถ้าแกไม่ทำ ทุกอย่างไม่เว้นแม้แต่บ้านนี้ก็จะไม่เหลือ จะไม่มีที่ให้แกหรือคนอื่น ๆ ซุกหัวนอนได้อีก และถ้าแกไม่ทำตามอย่างแรกที่ฉันบอก ก็มืออย่างที่สองก็คือเอาเงินจากบัญชีของศิริานอพมาให้ได้ แกทำเรื่องบัญชีอยู่แล้วนี่ มีหน้าที่รับผิดชอบตรงนั้นโดยตรง ตกแต่งบัญชียกยอกเงินใส่บัญชีตัวเองแล้วเอามาให้ฉัน”

“อะไรนะคะ” พาชวัญนิ่งตัวแข็งที่จ้องมองบิดาไม่วางตา ค้นหาว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นจริงหรือไม่จริง

“แกได้ยินไม่ผิด ฉันสั่งให้แกทำอย่างใดอย่างหนึ่ง และให้แกเลือก แกก็ต้องเลือก ถ้าแกไม่ทำฉันจะส่งแกไปอยู่กับเจ้าหนี้ของฉันแทน เลือกเอาที่แล้วกัน”

ยงยศทั้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้อย่างแรง จ้องมองมาพาชวัญนิ่งๆ เขาให้ทางเลือกกับเจ้าตัวไปแล้ว เหลือแต่ว่าเจ้าตัวจะตัดสินใจอย่างไร และตอนนี้ เขาก็รอคำตอบ

“พ่อ...พ่อเป็นหนี้หรือคะ เท่าไร พาอาจจะช่วยได้” พาชวัญร้องถามเสียงสั่นเครือ

“ฉันเป็นหนี้สองล้าน แกมีปัญญาช่วยฉันหรือหืม มีไหมเงินสองล้าน”

“สองล้าน!” พาชวีญเบิกตาขึ้นอย่างตกใจ มือไม้สั่นเทา เธอต้องทรุดลงไปกับพื้นแน่ๆ ถ้าเธอยืนอยู่ เงินสองล้านมันมากเกินไปกว่าที่เธอจะหาได้

“ใช้สองล้าน ยังไม่รวมดอกเบี้ยอีกสองสามแสน เขาให้เวลาฉันแค่หนึ่งเดือน แกจะต้องเลือกแล้วว่าแกจะเลือกทำอะไร”

“พา...พาไม่...” พาชวีญถึงกับพูดไม่ออก เธอกลอกตาไปมา สมองน้อยๆ คิดวนเวียนเห็นแต่จำนวนเงินที่บิดาออกมา ท่านไปทำอะไรถึงได้มีหนี้มากมายมหาศาลขนาดนี้ แล้วแม่ใหญ่รู้หรือเปล่า แม่ใหญ่ในที่นี้หมายถึงอำภา ภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของบิดาเธอ และเจ้าตัวก็เลี้ยงเธอมาตั้งแต่เล็ก ดีกับเธอ ไม่คิดว่าเธอเป็นลูกสาวของเมียเล็กๆ ของบิดาแต่อย่างใด

“ฉันจะให้เวลาแกคิดสองวันแล้วฉันจะมาเอาคำตอบ”

“เรื่องนี้แม่ใหญ่รู้ไหมคะ เรื่องที่พ่อเป็นหนี้” พาชวีญก๊อ้นแก๊งๆ ลงคอกลิ้นใจเอ๋ยถามออกมา เธอมองหน้าบิดาอย่างหวาดหวั่นเล็กน้อย

“ไม่รู้ ถ้าแกพูดเรื่องนี้ให้อำภาได้ยิน ฉันจะไม่มีทางเลือกอะไรให้แกทั้งนั้น นอกจากส่งแกไปชดใช้แทนเงินทั้งหมด” ยงยศเคঁนเสียงลอดโรฟันออกมาเหย้มๆ ให้พาชวีญได้หวาดหวั่น สีหน้าและแววตาของบิดาไม่ได้บ่งบอกว่าพูดเล่นแต่อย่างใด พาชวีญพยักหน้ารับไว้เสียงพูด

“เข้าใจที่ฉันบอกไหม ไม่ใช่พยักหน้ารับอย่างเดียว”

“พาเข้าใจค่ะ” พาชวีญขานรับบิดาเสียงตะกุกตะกักเล็กน้อย สีหน้าเธอยังคงไม่สู้ดีสักเท่าไร

“ดี ตัดสินใจให้ดีๆ ละ ออกไปได้แล้ว ฉันจะพักสักหน่อย” ยงยศรับคำสั่งขรม พร้อมกับโบกมือไล่ให้พาชวีญออกไปจากห้องทำงานของเธอ ไม่ใช่อะไรหรอก ตอนนี้อยู่ได้เวลาที่นัดกันเล่นการพนันแบบออนไลน์นั่นเอง เขาหวังจะแก้มือเพื่อให้ได้เงินคืนมาบ้าง จะได้ลดหนี้ แต่ถ้ามีโอกาสเขาจะไปเล่นเองที่บ่อน แต่ช่วงนี้ต้องงดไปชั่วคราวเพราะยังไม่อยากเจอการทวงหนี้เห็ด

พาขวัญเหม้ปากมองหน้าบิดาอย่างขอความเห็นใจ แต่เธอไม่ได้รับการตอบกลับมา เธอจำต้องนั่งเงยบลูกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่ง เดินออกจากห้องทำงานของบิดาไป

“นั่งลูกคนทรยศ จะกล้าขัดคำสั่งฉันหรือ ถ้าขัดได้เจอดีแน่”

ยงยศจ้องมองไปยังประตูห้องทำงานของตัวเอง ถอนหายใจพรีดนั่งเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างไม่พอใจ เขายังคงคิดแค้นแม่ของพาขวัญไม่หายไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าไร ถ้าอำภามีเยที่ถูกต้องตามกฎหมายของเขาไม่ขอเอาไว้ เขาจะยกมันให้คนอื่นไปแล้ว และเขาก็ปล่อยให้อำภามีเยงมาโดยคอยมองห่างๆ เท่านั้น คอยสั่งสอนในแบบของเขา หลังจากเรียนจบจนทางศิรานอฟเสนาองานมาให้ เพราะตอนที่มันเรียนอยู่นั้นมันไปฝึกงานที่ไร่ และทางนั้นก็น่าจะชอบ เลยเสนอรับเข้าทำงาน พาขวัญยอมรับงานเพราะว่าใกล้บ้านไม่ต้องไปไหนไกล แม้ว่าเขาจะไม่เห็นด้วยแต่ก็ไม่ได้พูดออกมา และงานมันก็น่าจะสนุกกับที่เขาทำอยู่ ไม่ได้เห็นหน้ากันบ่อยๆ อยู่แล้ว เพราะเขาเห็นหน้ามันที่ไร่ก็รู้สึกโมโหเรื่อยไป ที่ทนคุยอยู่ก็เพราะจะต้องใช้งานมันแค่นั้นเอง

พาขวัญเดินออกมาจากห้องทำงานของบิดาแล้วมาหยุดที่หน้าบ้าน ใต้ต้นไม้ใหญ่ หย่อนตัวนั่งลงที่ชิงช้า ใช้เท้าดันพื้นดินให้มันไกวซ้าๆ ท่ามกลางความมืดและเสียงหรีดหึ่งเรไรที่ดังระงม มันไม่ได้ช่วยให้หัวใจที่ปวดร้าวของเธอสงบได้เลย พาขวัญเป็นลูกสาวของ ยงยศ กุลกิจรักษ์ และเมียเล็กๆ ที่หนีไปพร้อมกับผู้ชายตั้งแต่เธอยังเล็ก จนได้อำภามีเยจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายของยงยศเป็นผู้เลี้ยงดูเธอจนโตขึ้นมาเป็นสาวอายุยี่สิบสาม ร่างบอบบาง ผิวขาวเหลืองเนียนนุ่ม ผมยาวสลวยหยักศกชนิดๆ สีดำขลับ ใบหน้าเรียวยาวไปห่ ดวงตากลมโต จมูกโด่งรั้น ริมฝีปากอวบอิม สีสชมพูน่าสัมผัส เธอนึกถึงอำภามีเยแล้วก็ให้ใจหาย แม่ใหญ่ไม่ทราบว่บิดาสร้างหนี้สินมากมายขนาดนี้ จนต้องมาบีบบังคับให้เธอทำเรื่องผิดศีลธรรมและผิดกฎหมาย โดยไม่สนใจว่าเธอจะรู้สึกอย่างไรแม้แต่บ่อย

ขอตาและปลายจมูกของเธอแดงก่ำเพราะกลิ่นน้ำตาเอาไว้ พาชวีญ
เงยหน้ามองไปยังท้องฟ้ามีดมิดที่มีดวงดาวส่องแสงระยิบระยับสวยงาม
ท้องฟ้ากว้างใหญ่ดูนิ่งสงบเยือกเย็น แต่ก็ยังมีดาวดวงเล็กๆ เป็นเพื่อน
มากมาย

พาชวีญทำงานเกี่ยวกับบัญชีให้กับคิรานอฟที่ไว้ก็จริง แต่การทำ
แบบนี้เธออาจจะต้องติดคุกถ้าถูกจับได้ และหนทางที่บิดาบอกให้จัดฉาก
ให้มีเรื่องฉาวๆ เพื่อเรียกร้อยเงิน เธอคงจะไม่ทำอย่างแน่นอน เพราะเธอ
คงจะไม่สามารถเข้าถึงตัวของพวกเขาได้ขนาดนั้น เธอทำงานและอยู่ค่อนข้าง
ห่าง ไม่ใช่লেখาฯ หรือคนที่เข้านอกออกในห้องทำงานหรือบ้านเขาได้ง่าย
แต่ก็เชื่อว่าหาทางไม่ได้เลย แต่เธอเลือกที่จะไม่ทำ เพราะเจ้านายของเธอ
คนนี้ค่อนข้างดุดัน เย็นชา และโหดเหี้ยมเกิน นันก็คือ อาซา คิรานอฟ
ผู้ชายที่เธอคิดว่าไม่น่าเข้าใกล้มากที่สุด เขาอยู่ที่ไรต์ตลอดเวลามากกว่าพี่น้อง
คนอื่นๆ ที่ต้องเดินทางไปดูแลกิจการที่มีมากมายทั้งในไทยและต่างประเทศ
ส่วนเขาดูแลที่นี่เป็นหลัก และถึงแม้จะเดินทางบ้าง แต่ก็ไม่นานๆ ที่เท่าที่จำได้
เธอนับครั้งได้ ปีหนึ่งๆ เขาเดินทางแค่หนึ่งหรือสองครั้งเอง อีกอย่างเขามี
ผู้หญิงส่วนตัวอยู่ที่บ้านพักอยู่แล้วด้วย คนงานหญิงเคยกระซิบบอก
ให้ฟังว่าเขาจะเปลี่ยนหน้าไปเรื่อยๆ ประมาณห้าหกเดือนก็เบือแล้ว และ
เขาก็ไม่ผูกมัดกับใครเป็นพิเศษ แต่คนนี้อยู่ยาวนานยังไม่ได้ย้ายออกไปไหน
เป็นนางแบบสาวสวยที่อยู่เกือบๆ เจ็ดเดือน จนหลายๆ คนเริ่มพนันขันต่อ
กันว่าจะอยู่อีกนานเท่าไร แล้วถ้าเธอไม่ทำทั้งสองอย่างนี้ พ่อของเธอก็จะ
ส่งตัวเธอให้กับเจ้าหนี้ ถ้าเธอหนีไม่ยอมทำตามที่บิดาบอก เจ้าหนี้ก็จะต้อง
มาที่นี่และยึดทุกอย่างไปจนหมด แม้ใหญ่คงจะต้องหัวใจวายตายอย่าง
แน่นอน ช่วงนี้ท่านยิ่งสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง ส้มยีสาวๆ ท่านต้องรบรากับ
ผู้หญิงของบิดา และตอนนี้ท่านก็ปลงแล้ว บิดาก็ยังคงมีอิทธิพลไปเรื่อยๆ แต่
ไม่เป็นตัวตนให้แม่ใหญ่ต้องเจ็บช้ำน้ำใจเหมือนเมื่อก่อน แต่เรื่องการเงิน
สำคัญมากในตอนนี้

“ฉันจะทำอย่างไรดี” พาชวีญขมวดคิ้วแหม้มปาก มือที่กำลังถือก้อยนั้น

เกรียง ตัดสินใจไม่ตกว่าจะเอาอย่างไรกับเรื่องนี้ดี

“สองล้านกว่ารวมดอกเบี้ย” เธอพิมพ์ออกมาแผ่วเบา ต่อให้ชายที่ดินที่อยู่พร้อมกับบ้านหลังนี้ไปยังได้ไม่ถึงสองล้านเลย อาจจะได้แค่ล้านกว่า

พาขวัญหยุดไถวซึ่งข้าบล่อยให้มันหยุดนิ่ง ลมเย็นๆ พัดผ่าน เธอลุกยืนมองไปยังบ้านที่อยู่มาแต่เด็ก แม้ว่าจะไม่บอกรู้สึกเท่าไร แต่มันก็ยังคงดีกว่าไปอยู่ที่อื่นหรือตัวคนเดียวแน่ๆ อ่าทำไมไม่ได้เป็นแม่เลี้ยงใจร้าย แถมเจ้าตัวยังใจดีมากเสียด้วย จะให้เธอทิ้งท่านไปได้อย่างไรกัน เธอถอนหายใจยาวๆ เดินกลับเข้ามาในบ้านตรงไปยังห้องนอนของตัวเอง รู้ว่าคืนนี้คงไม่สามารถชมตาให้หลับได้อย่างแน่นอน

อย่างที่คิด พาขวัญมาทำงานด้วยจิตใจที่ไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวสักเท่าไร เธอมองไปยังตัวเลขบนจอคอมพิวเตอร์ด้วยหัวใจสั่นๆ เพียงแค่เธอตกแต่งบัญชีที่ละเอียดน้อยไม่ให้ศิรานอฟรู้ตัว เงินก็จะเข้ามาอยู่ในบัญชีของเธอได้อย่างแน่นอน ภายในสองสัปดาห์ เงินทั้งหมดก็ครบตามจำนวนที่จะต้องไปใช้หนี้แล้ว เธอเริ่มรู้สึกหวาดหวั่นและสิ้นจรรยาวิชาได้ เพราะหนี้มันสิ้นจนเธอต้องเอาลงไปแบกกับหน้าชาเพื่อไม่ให้คนอื่นรู้ ลังเกตเห็น

“เป็นอะไรพาขวัญ วันนี้ดูเหมือนเหม่อๆ นะ นอนน้อยหรือหรือว่าดูซีริลล์หนักไปหน่อย”

“เอ่อค่ะ ดูซีริลล์เยอะไปหน่อยค่ะคุณพนิต” พาขวัญหันขวับไปมองพี่ที่ทำงาน พนิตเป็นเลขานุการหน้าห้องคนที่สองของ อาซา ศิรานอฟ เจ้าตัวรู้จักกับคนที่สำนักงานนี้ทุกคนเพราะทำงานมานานตั้งแต่สมัยสาว ๆ

“มิน่าล่ะถึงได้ดูเพลียๆ” พนิตพยักหน้ายิ้มๆ แล้วต้องเบนสายตาไปมองด้านหน้าแทน เมื่อถูกยิงคำถามจากคนที่นั่งอยู่โต๊ะทำงานด้านหน้าของพาขวัญ

“พี่พนิต วันนี้คุณอาซาเข้ามาพร้อมกับผู้หญิงของท่านด้วยนะ ไซ้ใหม่ค่ะ เห็นเข้าไปในห้องทำงานแล้วก็ปิดแน่นเลยด้วย” เพื่อนร่วมงานที่นั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานด้านหน้าของพาขวัญหมุนเก้าอี้หันหน้าเข้ามาถามอย่างรวดเร็ว

เพราะอยากรู้ เธอเห็นแว๊บๆ เอง

“ยุ่งเรื่องเจ้านายเดี๋ยวก็โดนคุณอาชาอละวาดหรือก”

“ก็อยากรู้นี่คะ คนนี้คุณอาชาจริงจังหรือเปล่าคะเนี่ย คบหานานที่สุดเลยคะ”

“ไปถามคุณอาชาเองเลยแล้วกันดีไหมหืม” พณิตเล็กก็ขឹងนิตๆ ย้อนคนถามอย่างรวดเร็ว เป็นที่รู้กันว่าอาชานั้นดูแค่นี้

“งะ พี่พณิตบอกหน่อยก็ไม่ได้” เจ้าตัวรีบยื่นคอทำหน้าที่จ้อยๆ อย่างรวดเร็ว พาวัวญได้แต่แอบยิ้มขำ ทำให้ลืมนึกเรื่องเครียดๆ ไปได้บ้าง

“ดูกันต่อไปแล้วกัน” พณิตไม่ตอบอะไรทั้งนั้น พุดเสรีจก็เดินจากไปทิ้งให้พาวัวญและเพื่อนร่วมงานมองหน้ากัน แล้วต่างคนก็ต่างทำงานของตัวเอง พาวัวญกลับมาคิดเรื่องเงินอีกครั้ง เธอนั่งมองตัวเลขที่อยู่ตรงหน้า และเพิ่มบัญชีซื้อขายมากมายเป็นตั้ง เธอหยิบขึ้นมาพร้อมกับค่อยๆ ไล่ดูด้วยหัวใจที่สั่นไปด้วยความหวาดกลัว แต่เหมือนว่าเธอจะเหลือทางเลือกไม่มากนัก ริมฝีปากแหม่มจนเป็นเส้นตรง คิ้วขมวดมุ่น เธอนั่งทำงานไปด้วยความเครียดทั้งวัน สมองตื้อและอินไปหมดแล้วตอนนี้ เสี่ยงกรีงบอกเวลาเลิกงานทำให้เธอสะดุ้งสุดตัว หลายนๆ คนเก็บของเตรียมกลับบ้าน พาวัวญเองก็ปิดคอมพิวเตอร์ รีบเก็บข้าวของใส่กระเป๋าสะพาย ผุดลุกขึ้นยืนรีบก้าวเท้ายาวๆ ตามเพื่อนของตัวเองไปอย่างรวดเร็ว

“เอม เราขอคุยอะไรด้วยหน่อยสิ” พาวัวญตัดสินใจที่จะหาทางเลือกอื่นดูก่อน อย่างเช่นตอนนี้ เธอเดินเข้าไปใกล้ๆ เพื่อน กลืนน้ำลายลงคอมองเพื่อนหนึ่งๆ และลิ่งเลินิดหน่อย

“ได้เลย มีอะไรเธอพา” เอมหันมามองเพื่อนยิ้มๆ พาวัวญจับแขนเพื่อนดึงไปยังมุมนอกสำนักงาน ก้มหน้าถอนหายใจเหลือบตามองเพื่อนอย่างจริงจัง

“เอมรู้จักพวกปล่อยเงินกู้บ้างไหม” พาวัวญกระซิบถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา เธอกัดริมฝีปากด้วยความรู้สึกอาย เหงื่อซึมหน้าผากเล็กน้อย ใบหน้าเจื่อนๆ เมื่อเห็นเพื่อนมองมาที่เธออย่างไม่อยากจะเชื่อ

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่าพา”

“ฉันแค่อยากได้เงินนะ”

“เอาจริงหรือ พวกเจ้าของเงินกู้โหดมากเลยนะ ถ้าจ่ายไม่ตรงหรือว่าไม่มีจ่ายก็ถูกตามแบบโหดๆ เลยนะ”

เอมถามอย่างไม่แน่ใจ เพราะพวกปล่อยเงินกู้เดี๋ยวนี้โหดจะตายไปไม่ค่อยน่าไว้ใจด้วย พาขวัญเป็นหญิงสาวหน้าตาดี ถ้าไม่มีเงินไปใช้หนี้รับรองได้เลยว่าพวกมันต้องเอาตัวเธอไปซัดดอกอย่างแน่นอน เธอไม่อยากเห็นเพื่อนต้องตกอยู่ในวังวนนี้

“ฉันรู้ๆ แต่ว่า..”

“ฉันว่าอย่าไปกู้เลยนะ ลองไปกู้ธนาคารดูใหม่ จะซื้อบ้านหรือว่าซื้อรถล่ะ”

“เปล่าหรือก ถ้ามเพื่อๆ เอาไว้เท่านั้นเอง”

“อ้อ ถ้ายังไม่พร้อมก็อย่ากู้เลยนะ เชื้อฉันแถมอะ”

“อ้อ ไม่อยากเสี่ยงเหมือนกัน” พาขวัญพยักหน้าให้กับเพื่อนเจื่อนๆ เธอก็พอจะรู้แหละว่าพวกปล่อยเงินกู้นอกระบบค่อนข้างโหด แต่คิดว่าเพื่อนจะมีที่แบบไม่โหดแนะนำบ้าง แต่ได้ฟังแบบนี้ก็ใจไม่ดีสักเท่าไร กลัวโดนทวงหนี้โหดเหมือนกัน

“กลับกันดีกว่า พาจะแวะไปเที่ยวไหนก่อนไหม”

“ไม่ดีกว่า ไม่อยากกลับตีกๆ นะ ทางเข้าบ้านค่อนข้างเปลี่ยว” พาขวัญส่ายหน้าหัวือ เธอก็ไม่มีจิตใจจะเที่ยวอะไรตอนนี้หรอก เพราะกำลังคิดหาวิธีเอาเงินมาใช้หนี้ให้ได้ และเหมือนจะเหลือทางเลือกให้น้อยลงไปทุกที

“ซัปรระวังๆ หน้อยนะ เดี่ยวเอมเที่ยวเพื่อแล้วกัน” เอมบอกกับพาขวัญยิ้มๆ แล้วก็แยกตัวไปขึ้นรถของตัวเองขับออกไป ส่วนพาขวัญนั้นก็ยืนนั่งตรงรถของเธอ มองสำนักงานต่างๆ ดวงตาคู๋สวยฉายแววหวาดหวั่น ปลายจมูกบานออกนิดๆ และมันเริ่มแดงเมื่อเธอตัดสินใจว่าจะทำอะไร และเป็นทางเลือกที่อาจจะทำให้เธอติดคุกไปอีกหลายปีถ้าถูกจับได้ พาขวัญตัดสินใจได้แล้วก็เปิดประตูรถขึ้นไปนั่ง พูบหน้ากับพวกมาลัยรถคันเก่า

ของตัวเองที่ได้ต่อมาจากบิดา แล้วก็ร้องไห้ออกมาอย่างอับจนหนทาง

เธอร้องไห้จนพอใจก็เงยหน้าขึ้น ยกมือปาดน้ำตาออกจากดวงตาแดงก้ำ สดาร์ตรถและขับออกไปจากลานจอดรถ โดยมีสายตาเข้มๆ ของใครบางคนมองตามไป เพราะรถของเธอเป็นคันสุดท้ายที่ออกจากลานจอดรถ

“มีอะไรหรือคะคุณอาชา” สาวสวยที่ยืนอยู่ด้านหลังร่างสูงเอื้อมมือมากอดรัดเขา เบียดเนื้อตัวเข้าหาแนบชิด มือไม้ที่กอดรัดก็อยู่ไม่สุขหนัก

“ไม่มีอะไร” อาชาละสายตาจากรถคันเก่าที่เพิ่งขับออกไป ก่อนหน้านั้นเขาเห็นเธอกระซิบกระซาบอะไรกับเพื่อนแล้วก็แยกจากกัน เพื่อนของเธอขับออกไปสักพักแล้ว แต่รถคันสุดท้ายที่เขาเห็นเพิ่งจะขับออกไปไม่นาน เขาขมวดคิ้วนิดๆ โบทหน้าคมเข้มหนึ่งจุดตัน และไม่ได้ให้ความสนใจอีกเมื่อถูกกระตุ้นจากคนที่สวมกอดจากทางด้านหลัง เขาหันไปกอดเธอและจูบริมฝีปากที่เผยออรับหนักๆ ผละออก ยิ้มมุมปากเล็กน้อย

“แค่นี้เองหรือคะ”

“เดี๋ยวค่อยไปต่อบ้าน” เขายกมือขึ้นมาปิดแก้มเธอเบาๆ อย่างยั่วเย้า สรรณูญาเป็นดารานางแบบสาวสวยที่ได้คบกับเขานานกว่าคนอื่นๆ

“ได้ค่ะ แล้วนี่คุณอาชาจะทำงานต่ออีกหน่อยหรือเปล่านั้น หรือว่าจะกลับแล้ว”

“เดี๋ยวฉันจะไปในตัวเมืองสักหน่อย เธอรอฉันที่บ้าน เดี่ยวฉันให้คนไปส่ง”

“ได้ค่ะ” สรรณูญาพยักหน้ารับ แสร้งทำอันเล็กน้อย แต่ยกมือขึ้นคล้องคอเขาเอาไว้ เขย่งตัวขึ้นจูบริมฝีปากของเขาอีกครั้งก่อนจะผละออกพร้อมกับส่งสายต้ายั่ววน เธอไปๆ มาๆ ที่นี้กับกรุงเทพฯ อยู่ตลอด เพราะต้องไปถ่ายโฆษณาเดินแบบเป็นครั้งคราว และช่วงนี้ตารางงานของเธอก็ว่างทำให้มีเวลาอยู่ที่นี้นาน

อาชา คีรานอฟ อายุสามสิบห้าปี เป็นลูกชายคนที่สองในจำนวนพี่น้องทั้งหมดห้าคน เขาเป็นฝาแฝดของพี่ชายชื่ออาซิม น้องชายอีกสามคนชื่ออकिनทร์ อัครวินทร์ และอชิรวัฒน์ ไล่ตามลำดับ เขาเป็นทายาททางธุรกิจ

คนสำคัญของเมืองไทยและต่างประเทศ บิดาเขาคือ มาร์คัส คีรานอฟ หรือ คุณมาร์ค ลูกครึ่งอเมริกัน-รัสเซีย ตระกูลของเขาเป็นเจ้าของคีรานอฟอพออเมริกา สถาบันการเงินยักษ์ใหญ่ของอเมริกา เป็นตระกูลที่ทรงอิทธิพลที่สุดในอเมริกา สถาบันการเงินนี้ครอบคลุมทั้งลูกค้านิติบุคคล บริษัทเอกชน หน่วยงานรัฐ และบุคคลทั่วไป มีผลิตภัณฑ์ทางการเงินหลากหลาย การให้สินเชื่อทางธุรกิจ สินเชื่อบุคคล บัตรเครดิต ทองคำ การแลกเปลี่ยนเงินตรา รวมถึงตลาดเงิน ตลาดหุ้น อสังหาริมทรัพย์ ความเชี่ยวชาญของคีรานอฟอพออเมริกาคือการให้บริการผลิตภัณฑ์ทางการเงินในทุกตลาดหุ้นขนาดใหญ่ทั่วโลก รวมถึงการให้คำปรึกษาด้านกลยุทธ์และโครงสร้างองค์กรธุรกิจด้วย มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่มหานครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา เขาได้พบกับ เกตรา บูรพาพิพัฒน์ หรือคุณแพท ซึ่งก็เป็นทายาทของตระกูลที่ทรงอิทธิพลของเมืองไทย และครอบครองธุรกิจหลากหลายในเมืองไทย เรียกได้ว่าแทบจะครอบคลุมทุกอย่างก็ได้ เช่น สนามกอล์ฟ รีสอร์ท ฟาร์มม้า สนามแข่งรถ โรงอุโมงค์และโรงผลไม้ออร์แกนิก จนมีทายาทที่แข็งแกร่งทั้งห้าคน พวกเขาทั้งห้าช่วยกันดูแลบริหารสถาบันการเงินของพ่อ และดูแลธุรกิจของฝั่งมารดาที่เมืองไทยด้วย แบ่งส้นหน้าที่กันได้อย่างลงตัว และพวกเขาก็สามารถบริหารงานได้อย่างดีเลิศดี ทำให้หุ้นส่วน คู่ค้า หรือแม้แต่ลูกน้องไร้ข้อกังขาใดๆ

คุณมาร์คคีรานอฟตั้งอยู่ในบริเวณเขาใหญ่จังหวัดนครราชสีมา กินเนื้อที่หลายพันไร่ กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา เป็นที่ดินเก่าแก่ของตระกูล บูรพาพิพัฒน์ มีคุณมาร์คหลังใหญ่หนึ่งหลัง ตกแต่งสไตล์ยุโรปและคอนเทมโพรารี และลูกชายทั้งห้าคนก็มีบ้านเดี่ยวขนาดใหญ่ในพื้นที่ส่วนตัวที่จัดสรรให้กับลูกๆ ทั้งห้าคนได้อยู่ใช้ชีวิตของตัวเอง เรียกได้ว่าเป็นอาณาจักรขนาดใหญ่ที่น้อยคนจะไม่รู้จักเมื่อพูดถึงตระกูลนี้

อาชาก็เป็นผู้ชายรูปงามหล่อแบบดิบเถื่อน ผมสั้นหยักศกสีน้ำตาลเข้ม ตัดทรงทรง หน้าผากกว้าง คิ้วหนาพาดเหนือดวงตาคมเข้มดูต้นสีน้ำตาลเข้ม เช่นเดียวกับเส้นผม จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางแดงเรื่อ ราชล้อมไปด้วย

หมวดคราที่เจ้าตัวตัดเล็มอย่างดี ลำคอแข็งแรงรับกับปากกว้างปีกบิน
หน้าอกแกร่งอุดมไปด้วยกล้ามเนื้อ หน้าท้องเป็นลอน เรียกได้ว่าเขามีหุ่น
ราวกับนักกีฬา สูงใหญ่ ประกอบกับผิวสีแทนทำให้เขาดูเข้มมากยิ่งขึ้น เขา
ค่อนข้างเย็นชาดูดี แต่มีเสน่ห์มากๆ พี่น้องคนอื่นๆ ของเขาก็หล่อเหลา
ไม่แพ้กัน

สร้อยญาเจอกับเขาที่งานเดินแบบและได้รู้จักกันตั้งแต่ตอนนั้น เขา
เสนอให้เธอมาเป็นคนของเขา และแม้ว่าเธอจะแสร้งทำเป็นปฏิเสธใน
ตอนแรก แต่เสน่ห์ของเขากับข้อเสนอก็คงจะทำให้เธอยอมเป็น
ของเขาง่ายๆ เธอสบายและไม่ต้องรับงานเยอะเหมือนก่อน เขาเลี้ยงดูเธอ
อย่างดีและเธอก็อยู่กับเขาเกือบปีแล้ว และหวังว่าเขาจะไม่เบื่อเธอง่ายๆ
เหมือนกับผู้หญิงคนอื่นๆ เธอหวังไปถึงการแต่งงานด้วยซ้ำไป เธอจะต้อง
เกาะเขาไว้ให้แน่นที่สุด เพราะใครๆ ก็พูดว่าเขาคบกับเธอนานกว่าผู้หญิง
คนอื่นๆ นั่นทำให้เธอรู้สึกภูมิใจ

อาซาไปหนึ่งที่โต๊ะทำงาน เช็กงานอีกเล็กน้อยแล้วเขาก็ปิดคอมพิวเตอร์
เรียกให้เลขาฯ หน้าห้องไปส่งสร้อยญาที่บ้านพัก

“วิกรช่วยพาคุณสร้อยญาไปส่งที่บ้านด้วยนะ”

“ได้ครับคุณอาซา”

“อย่ากลับตีมากนะคะ สร้อยรอคุณอยู่ค่ะ” สร้อยญาเดินเข้ามา
วางมือกับบ่า เขย่งตัวขึ้นจูบแก้มเขาเบาๆ และผละออก บอกด้วยน้ำเสียง
หวานๆ เมื่ออาซาพยักหน้ารับเธอก็เดินออกไปกับเลขาฯ ของเขา อยากจะให้
เขาชวนไปด้วยใจจะขาด แต่เขาก็ไม่ชวนเธอแม้แต่น้อย ทำให้เธอจำต้อง
ตามเลขาฯ ของเขาออกไปอย่างไม่ค่อยพอใจสักเท่าไร จำต้องเก็บอาการ
เอาไว้

อาซามองนิ่งๆ พอทุกคนออกไปหมดแล้วเขาก็หมุนตัวเดินออกจาก
ห้องทำงาน เขาเดินมาถึงรถแลนด์โรเวอร์สีดำคันใหญ่ แล้วขับออกไปจาก
ตรงนี้ เขาขับตรงเข้าไปในตัวเมืองที่นัดกับเพื่อนเอาไว้ เป็นร้านเหล้าสุดหรู
โดยเจ้าของก็เป็นเพื่อนเขาเองนั่นแหละ

ครี๊ด ครี๊ด

โทรศัพท์ลั่น เขาคดรับหูฟังบลูทูธเพื่อรับสาย ปลายสายกรอกเสียง มาทันทีเมื่อเจ้าของโทรศัพท์รับสาย

“ออกมาจากไร่หรือยังอาซา”

“กำลังไป พวกนายถึงกันแล้วหรือ”

“ถึงกันครบหมดแล้ว ชาดแต่นายนั่นแหละ”

“ประมาณครึ่งชั่วโมงก็ถึง พวกนายตีมือรอกไปก่อนแล้วกัน”

“ได้เลย มาช้าเลี้ยงแล้วกันนะ”

“หึๆ แค่นี้ก่อนนะ ขับรถก่อน” อาซากลัวหัวเราะในลำคอแผ่วเบา แล้วก็กดวางสายไป ท้องฟ้ามีเมฆดลอย่างรวดเร็วจนตามสภาพอากาศที่เย็นสบาย เขาเร่งขับรถไปให้ถึงที่หมายโดยเร็ว

อาซามาถึงที่หมายอย่างปลอดภัย เขาวนรถเข้าไปจอดยังลานจอดรถที่เริ่มจะเต็มแล้ว เขาไม่ค่อยได้สนใจว่าจะต้องจอดตรงที่ใด ๆ แค่มิที่จอดก็พอแล้ว พอจอดเรียบร้อยก็ลงมายืนอยู่ข้างๆ รถ หยิบเอาบุหรี่ยืนมาจุดสูบ พ่นควันเบาๆ เอนหลังยื่นพิงรถเอาไว้

“แล้วแบบนี้นายจะหาเงินที่ไหนมาจ่ายตั้งมากมายวะ”

“มีแล้วกันนะ”

“ยังไงวะ เงินตั้งเยอะนะโว้ย จะหาจากไหนตอนนี่”

“ต้องหาได้สักทางแหละ”

“ทางไหนวะ มองไม่เห็นเลย นอกจากจะได้ลูกเขยรวยๆ อย่างตระกูลศิรานอฟ รับรองได้ว่าสบายไปทั้งชาติ”

“เฮ้ยเบาๆ ลี เดียวใครได้ยินเข้า”

“ใครจะได้ยินก็ช่าง แถวนี่ใครๆ เขาก็อยากจับลูกสาวถวายให้กับตระกูลนี้จะตายไป แกก็มีลูกสาวสวยตั้งสองคน แถมคนเล็กก็ทำงานที่นั่น อีกด้วยนี่หว่า”

เพื่อนของยงยกไม่สนใจ เพราะเขาไม่เห็นว่าเป็นใครจะอยู่ตรงไหนเลย และแนะนำให้เพื่อนจับคนในตระกูลนี้ให้ได้ เพราะลูกสาวของยงยกนั้นสวย

แม้ว่าคนเล็กจะสวายน้อยกว่าคนโตที่เรียนอยู่เมืองนอกก็ตาม แต่ก็ไม่ได้
น้อยหน้าไปกว่าคนอื่น เชื่อว่าพี่น้องตระกูลนี้ต้องสนใจบ้างแหละ

“เฮ้ย น้าเกลียดหน้า” ยงยศขวาวไปเหมื่อนกัน กลั้วว่าเพื่อนจะรู้ถึง
แผนของเขา หรือว่าเขาเฟลอปูดอะไรไปหรือเปล่า มันถึงได้พูดเรื่องนี้ รีบ
ปฏิเสธไปอย่างรวดเร็ว และจ้องหน้าเพื่อนเพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าตัวไม่รู้ แค
พุดออกมาตามความคิดเห็นส่วนตัวเท่านั้น

“หึๆ ทำเป็นพุดดีไป ถ้าเป็นไปได้ก็อยากได้มาเป็นลูกเขยเหมือนกัน
ไซ้ไหมล่ะ” เพื่อนของยงยศกลั้วหัวเราะในลำคอ ใครจะไม่อยากดองกับ
ครอบครัวนี้กัน

“ก็ไซ้ แต่คงยากไวย เขาไม่สนพวกเราหรอก ต้องเทียมหน้าเทียมตา
กันสิ”

“ก็ลองให้ลูกสาวแก่ยัวๆ เข้าสิ จะได้เป็นเมียใครสักคน มีตั้งสี่คน
ที่ยังโสดไม่ใช่หรือ เป็นเมียเก็บก็ยิ่งดี ได้เงินใช้สบายไป”

“พุดเยอะไปแล้ว กลับๆ กันดีกว่า”

ยงยศแสร้งส่ายหน้าทั้งที่ใจก็คิดตามที่เพื่อนพุด เขายกมือขึ้นคล้องคอ
เพื่อนเอาไว้ แล้วทำเป็นเสียงแข็งไม่ยอมรับว่าอยากได้หนึ่งในห้าคนเป็น
ลูกเขยใจจะขาด เขาจะได้มีเงินใช้ไม่ขาดมือ แต่จะอย่างไรได้ถ้าลูกไม่ให้
ความร่วมมือ

อาชาก็ยืนสูบบุหรี่ฟังรถอยู่ฟังด้วยสีหน้านิ่งๆ เขากัดฟันบดกรามแน่น
ด้วยความโมโห อยากรจะออกไปแสดงตัว แต่เขาจำต้องเสียบฟังและดูให้ชัด
ว่าเป็นใครที่ทำงานอยู่กับเขา แล้วเขาก็ได้เห็นว่า เป็นใคร ยงยศนั่นเอง อาช
ก่ามือแน่นวางทาบไว้ที่กระจกรถ ดวงตาคมเขมุดุดันเหยียดเกรียมจ้องไปที่
ทั้งสองคนไม่ว่างตา เขายืนฟังจนทั้งคู่คุยกันจบขึ้นรถขับออกไป เขาดูบุหรี
เข้าปอดลึกๆ ฟันควันสีขาออกมาจากริมฝีปาก แล้วทิ้งมันลงที่พื้นพร้อมก
ับเอาเท้าขี้แรงๆ ระบายอารมณ์

“อยากจะจับพวกฉันเป็นลูกเขยหรือ ไม่มีทางหรอก”

อาชาคั้นเสียงลอดไรฟัน กรามหนาบดแน่นจนขึ้นสันหนูน ริมฝีปาก

บิตนิดๆ ด้วยความโมโหแล้วก็คลายออก เขาพ่นลมหายใจออกมาพริ้วใหญ่ และสบถในลำคออย่างไม่พอใจ มือที่กำลังเอาไขว้ทุบไปที่รถแรงๆ สองสามที จากนั้นก็ยกมือขึ้นเสยผม และเอาเท้าเอวสอเบงหยหน้าสุดหายใจเข้าปอดลึกๆ ปรับอารมณ์ของตัวเองเสียใหม่ แล้วเดินเข้าไปในร้านอาหารตรงไปยังโต๊ะที่เพื่อนของเขานั่งรออยู่

อาซาทักทายกับเพื่อนๆ แล้วนั่งลงหน้าขีมิๆ พวกเพื่อนๆ มองหน้ากันแต่ไม่ได้ถามอะไร แล้วก็รินเหล้าส่งมาให้เขา

“เฮ้อ ลักแก้วแก้วเคียด คิวจะได้ไม่ผูกโบ” การินเจ้าของร้านอาหารแห่งนี้ร้องบอกหลังจากที่เพื่อนของเขาจับแก้วเหล้าไปแล้ว และทุกคนก็ยื่นแก้วเหล้ามาตรงหน้า ชนแก้วยกดื่มเพียวๆ จนหมด อาซาก็เช่นกัน น้ำสีอำพันไหลลงไปในลำคอแข็งแรง มันร้อนหวิววาบแต่อาซาไม่ได้มีอาการอะไร เขายิบเอามะนาวฝานชิ้นบางๆ ขึ้นมาเคี้ยวกลืนตาม เลื่อนแก้วให้เพื่อนเติมให้อีก

“วันนี้จัดหนักๆ เลยเทร้อ”

“อืม ขอแรงๆ เพียวๆ”

“ได้ครับ จัดไปเพื่อนนายโดยเฉพาะ มาดูว่าใครจะเมาก่อนดีไหม” การินพยักหน้ารับยิ้มๆ รินเหล้าใส่แก้วให้กับอาซาและเพื่อนคนอื่นๆ พุดเสริจก็ยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มกันเพียวๆ อีกครั้ง ท่ามกลางเสียงดนตรีและเสียงของโต๊ะอื่นๆ ที่มาดื่มฉลอง ไม่นานเพื่อนๆ ของอาซาก็เริ่มเมา ทั้งลุกขึ้นออกไปเต้นหน้าเวทีและร้องเพลงเสียงดัง ดื่มกินกันอย่างสนุกสนาน

“มีอะไรหรือเปล่าวะอาซา” การินร้องถามเพื่อน เมื่ออยู่กันเพียงสองคน

“ไม่มีอะไรหรอก เรื่องงานนะ” อาซาสายหน้าตบเพื่อนไป แต่ก็กระดกแก้วไม่หยุด

“ให้จริงเถอะ” การินสายหน้ายิ้มๆ ไม่อยากจะเชื่อเพื่อนสักเท่าไร

“เออน่า ฉันจัดการได้” อาซามองเพื่อนนิดๆ แล้วหันไปสนใจเพื่อนๆ ที่กำลังหลีสาวอยู่กลางฟลอร์เต้นรำ

“ฉันมีอะไรจะให้นายดูหน่อย นายก็ตัดสินใจเอาเองแล้วกันนะ”
การินยื่นหน้าเข้ามากระซิบเสียงแผ่วเบา พร้อมกับยื่นโทรศัพท์ที่เขาได้
ถ่ายคลิปของใครบางคนเอาไว้ให้เพื่อนดู ระหว่างที่เขาไปกรุงเทพฯ เพื่อทำ
ธุระสำคัญ แล้วเจอที่โรงแรมพอดี อาซาหิบบิดไปดู แต่สีหน้าเขานิ่งๆ ไม่ได้
แสดงความรู้สึกอะไรออกมาเลย เขาดูเสื่อก็ส่งคืนเพื่อน

“ขอบใจมากการิน”

“แล้วนายจะจัดการอย่างไรกับเรื่องนี้”

“คงเหมือนเดิมๆ แหละ” อาซาไหวไหล่เบาๆ อย่างไม่มีอะไร ได้ยิน
แบบนี้การินก็ถอนหายใจ เพื่อนของเขามันช่างเย็นชาเสียจริง

“นายนี่มันเย็นชาเหมือนเดิมจริงๆ” การินส่ายหน้ายิ้มๆ อาซาก็วยัง
เป็นคนเดิม ไม่แคร์อะไรทั้งนั้น เมื่อไรจะมีใครมาทลายกำแพงน้ำแข็งของ
อาซาได้

“นายก็รู้จักฉันดีนี่นา ไม่เห็นจะต้องถามกันเลย หึๆ” อาซากยกแก้ว
เหล้าแก้วตรงหน้ายิ้มเย็นๆ ให้กับเพื่อน แล้วยกขึ้นดื่มอีกครั้ง การินก็ยก
แก้วเหล้าขึ้นดื่ม

ผ่านไปหลายชั่วโมง เพื่อนหลายคนก็เมากันเต็มที่ แต่ดีว่าบางคน
พักไม่ไกลทำให้เขาสามารถเรียกรถไปส่งได้ ส่วนอาซานั้นมีนาๆ แต่เขาก็
ยื่นกรานที่จะขับรถกลับไปไว้

“ฉันไปก่อนแล้วกัน พวกนายไม่ต้องห่วง” อาซาบอกเพื่อนๆ ที่
หน้าร้านแล้วเดินตรงไปยังรถ ขับกลับไปไว้ที่ไร

อาซามาถึงไร่อย่างปลอดภัย เขาขับรถตรงไปยังบ้านของตัวเอง
เอารถเข้าจอด มองไปรอบๆ อย่างระมัดระวังเผื่อมีคนไม่หวังดี แล้วก็ลง
จากรถเปิดประตูบ้านเข้าไป เพราะว่าตีึกมากแล้ว คนดูแลก็คงหลับหมด
เขาไม่นิยมให้คนรับใช้มานั่งรอเจ้านายกลับบ้าน ส่วนใหญ่คนดูแลจะอยู่
แค่ทุ่มสองทุ่มแล้วก็ล็อกบ้านไว้ให้ และวันนี้สร้อยก็อยู่บ้าน แต่เธอจะ
อยู่ในส่วนที่แยกออกจากตัวบ้านไป มีทางเดินกรุด้วยกระจกนิรภัยใส่
เชือกต่อไปยังที่พักสำหรับเธอ เขาทำไว้สำหรับผู้หญิงชั่วคราวเท่านั้น ไม่มี

ผู้หญิงคนไหนได้เข้ามาอยู่ในห้องนอนใหญ่กับเขาได้แม้แต่คืนเดียว เธอจะต้องอยู่ในส่วนของเธอกับด้านล่างนี้เท่านั้น ห้ามขึ้นไปยุ่งยามชั้นบนโดยเด็ดขาด

“กลับมาแล้วหรือคะ สรรณอรจนเกือบหลับไปแล้วคะ”

สรรณญาผุดลุกจากโซฟาปรับแขกที่เธอแสร้งนอนเอนตัวอยู่ เธอเห็นไฟจากหน้ารถของเขาก็รีบออกจากห้องของตัวเองมานอนรอเขาที่ห้องปรับแขก พอเขาเข้ามาเธอก็แสร้งทำเป็นง่วงเงยลุกขึ้นมาด้วยชุดนอนแสนเซ็กซี่ยาวปิดแค่หน้าขา เป็นผ้าบางๆ โปร่งแสงที่โสดนเห็นทุกสัดส่วน ด้านในเธอใส่เพียงแพนตี้ตัวเดียว ด้านบนไม่ได้สวมใส่บราแต่อย่างใด อวดดอกอวบอิมสวยงามล่อตาล่อใจ เธอเดินหยวนมาหาเขาอย่างเซ็กซี่ ยกมือขึ้นคล้องคอและยื่นริมฝีปากมาจูบกับปากของเขาหนักๆ ได้กลิ่นแอลกอฮอล์จากลมหายใจ มันไม่ได้น่ารังเกียจแต่น่าค้นหามากกว่า

“คุณกลับไปนอนดีกว่า ผมเพลียๆ นะ”

อาชาดึงมือของสรรณญาที่เกี่ยวข้องคอเธอออก บอกกับเธอไปด้วยสีหน้านิ่งๆ สรรณญาชะงักมองหน้าเขาอย่างไม่อยากเชื่อว่าจะถูกเขาปฏิเสธ เธอกลอกตามองไปมาแต่ไม่เห็นอะไรที่ผิดปกติ เขาอาจจะเพลียจริงๆ ก็ได้ แต่ขอเธออ่อนเขาอีกสักหน่อยแล้วกัน

“เดี๋ยวสรรณนวนดีให้นะคะ คุณอาชาจะได้หลับสบายคะ”

“ไม่ต้อง ฉันนอนนอนมากกว่า เธอเองก็ไปพักได้แล้ว”

“คะ” สรรณญาถึงกับหน้าเจื่อน เซ็งเล็กน้อยที่คู่ต่อสู้แห่งตัววบหวนรอเขา เธอมองเขาอย่างอ้อยอิ่ง แต่ก็จำต้องกลับไปยังส่วนของตัวเองอย่างช้าๆ อาชามองตามหลังนางแบบสาวไปด้วยสายตาเย็นชา เขามีเรื่องที่ต้องตัดสินใจ และยังไม่อยากจะสนใจสิ่งยั่วยวนใดๆ ทั้งนั้น

อาชามองมายังชั้นบนของบ้าน เข้าไปในห้องนอนของตัวเองและปิดประตูล็อกแน่นหนา เขาสลัดเสื้อผ้าออกจากตัวโยนไว้ที่เก้าอี้ปลายเตียง เดินเปลือยเปล่าเข้าไปในห้องน้ำ ใช้น้ำเย็นๆ ชำระล้างร่างกายให้สะอาดสดชื่น ไม่นานก็ออกมาพร้อมกับร่างที่มีหยดน้ำเล็กน้อยพร้อมผ้าเช็ดตัว

ในมือ เขาโยนผ้าเปียกทิ้ง หยิบเอาผ้าขนหนูผืนเล็กขึ้นมาเช็ดใบหน้าและ
เส้นผมที่เปียกชื้น แล้วก็ใช้ดรายร์เป่าผมให้แห้งสนิท เขาทาครีมที่ใบหน้า
และลำตัวลวกๆ เดินเปลือยมาที่ตัวลงนอนบนเตียงขนาดใหญ่ ดึงผ้ามา
ปิดแค่เอว ด้านบนยังคงเปลือย เขาเอามือข้างหนึ่งรองศีรษะ และพยายาม
ข่มตาให้หลับ แต่มันก็ยากสำหรับเขา เขาพลิกตัวไปมาอย่างหงุดหงิด อยาก
จะลงไปจัดการอะไรสักอย่างให้เรียบร้อย แต่จำต้องรอวันพรุ่งนี้ เนื่องจาก
วันนี้มันดีกมากแล้ว พักใหญ่ๆ เขาจึงผล็อยหลับไป

2

วันรุ่งขึ้น พาชว์ญมาทำงานด้วยความรู้สึกหวนๆ และหวาดหวั่นเหมือนเดิม เธอตัดสินใจแล้วว่าจะทำในสิ่งที่เลวร้ายและเสี่ยงมากๆ แต่เธอก็พร้อมที่จะเสี่ยงติดคุก

“พา เรื่องที่เธอถามฉันเมื่อวาน ฉันว่า...”

“ฉันไม่มีอะไรแล้วจะเอม ขอขอบคุณมากๆ เลย ตอนนี้ฉันไม่คิดเรื่องนั้นแล้วละ” พาชว์ญเงยหน้าจากกองเอกสารตรงหน้ามองเพื่อนด้วยสายตาตื่นๆ เล็กน้อย

“ค่อยโล่งใจหน่อย” เอมพยักหน้ารับยิ้มๆ และหันไปสนใจงานของตัวเองต่อ พาชว์ญถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะเริ่มหาช่องทางที่จะโอนเงินเข้าบัญชีของตัวเอง และต้องไม่ให้ถูกจับผิดได้ด้วย

“อู๊ย คุณสรวุญญาเดินร้องไห้ออกไปที่รถนะเห็นไหมๆ” เสียงซุบซิบที่ตั้งขึ้นทำให้หลายคนหันไปมองเพราะไม่เคยเห็นสรวุญญาร้องไห้แบบนี้สักครั้ง มีแต่เดินตัวติดกับเจ้านายตลอดเวลา แล้วเกิดอะไรขึ้นกันแน่ พาชว์ญที่ได้ยินเหมือนกับคนอื่นๆ ก็ชะเง้อไปมอง เห็นแต่รถที่ขับออกไปแล้ว เอมเลยเอียงตัวเข้ามากระซิบใกล้ๆ

“สงสัยจะทะเลาะกับคุณอาซา ตอนเข้ามาเดินห่างกันเป็นวา และคุณอาซาหันงั้นะนี่จนน่ากลัวเลยละ”

“ฉันไม่ได้สังเกตนะ” พาชวีญบอกไปตามจริง เธอไม่ได้สังเกตจริงๆ เพราะมัวแต่กังวลเรื่องของตัวเอง

“มัวแต่ทำงาน เงยหน้ามองหน่อยก็ดีนะ นี่เย็นนี้ไปที่สนามม้าใหม่ ฉันไปขออนุญาตขี่ม้ามาแล้วไปกัน” เอมได้ทำเรื่องขออนุญาตฝึกขี่ม้าไปแล้ว ใช้สิทธิ์ของพนักงานจะได้ตอนช่วงเย็นๆ

“ได้สิ แต่ฉันขี่ไม่เป็นนะ เอมต้องสอนฉันนะ”

“ได้เลย รับรองว่าเธอจะต้องขี่เป็นแน่” เอมยิ้มกว้างเมื่อได้ยินคำตอบรับจากพาชวีญ

พาชวีญยิ้มให้เพื่อน เธอเองก็อยากรู้ลึกลับดลปล่อยไม่ต้องเครียดบ้างเหมือนกัน ไปลองขี่ม้าดูก็เข้าท่า สักแป๊บๆ คงทำให้เธอรู้สึกโล่งขึ้นมาได้

“เที่ยงแล้ว ไปกินข้าวกัน” เอมชวนพาชวีญไปกินข้าวหลังจากถึงเวลามือเที่ยงแล้ว

“เอมไปก่อนเลย ขอทำเอกสารอีกใบก่อนแล้วจะตามไป ไม่เกินสิบนาที” พาชวีญเงยหน้ามองเพื่อน เธอต้องการให้คนอื่นๆ ออกไปก่อน เพื่อที่เธอจะได้จัดการเอกสารที่ทำเอาไว้ให้เรียบร้อย และรู้สึกสั้นๆ เล็กน้อย

“ได้ รีบตามไปแล้วกัน ถ้าช้ากับข้าวจะหมดนะ”

“รับรองไม่ช้าๆ ตักข้าวเผื่อไว้ด้วยก็ได้ เดี่ยวตามไปเลย”

“โอเค ันจะตักกับข้าวไว้รอนะ”

“ขอบใจจ๊ะ” พาชวีญขอบคุณเพื่อนแล้วก็เสร็จทำเป็นรุ่นนายกับงานของตัวเอง ราวกับจะเร่งให้เสร็จ พอทุกคนออกไปหมดแล้วเธอก็เริ่มจัดการตามแผนที่วางเอาไว้ เธอทำการปลอมแปลงใบสั่งซื้อและเซ็นเองเรียบร้อย ใส่ไว้ในแฟ้มที่จะต้องยื่นให้กับการเงินไปจัดการต่อไป เธอทำแล้วก็ให้รู้สึกกลัวสั้นไปทั้งตัว ความกลัวเข้าครอบคลุมนจิตใจจนร้องไห้ออกมาเงียบๆ หวังว่าจะไม่มีใครสังเกตเห็นนะ เธอรีบเช็ดน้ำตาแล้วก็ออกจากห้องทำงาน

ไปหลังจากปิดคอมพิวเตอร์เรียบร้อยแล้ว

“ตกลงแกจะอย่างไรยายพา” ยงยศที่เจอกับลูกสาวโดยบังเอิญที่หน้าสำนักงานใหญ่ร้องถามอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นแล้วว่าคนที่เดินอยู่ตรงหน้านั้นใช้ลูกสาวของตัวเองแน่ๆ เขาจับแขนเธอและลากไปยังมุมลับตาคนพร้อมกับถามอย่างรวดเร็ว

“พากำลังทำอะไร พื่อให้เวลาพาหน่อย” พาขวัญบอกกับพ่อไปด้วยเสียงลั่นๆ เธอกลอกตาไปมาด้วยความกลัวว่าจะมีใครมาเห็นหรือได้ยินที่พ่อเธอถาม

“นานแค่ไหน”

“ไม่เกินหนึ่งหรือสองอาทิตย์นี่ค่ะ”

“ดี อย่าเกินนี้แล้วกัน เจ้าหนี้เขาจะฆ่าฉันอยู่แล้ว” ยงยศมองหน้าลูกสาวนิ่งๆ แม้จะลึงโลดอยู่ในใจว่าจะได้เงินมาใช้หนี้แล้ว โดยไม่สนใจว่าใครจะเดือดร้อนหรือต้องติดคุกอย่างไรถ้าถูกจับได้

“ค่ะพ่อ” พาขวัญตอบด้วยน้ำเสียงลั่นๆ

“ฉันนึกว่าแกจะเลือกยั่วเจ้านายของแกแทนเสียอีก แต่แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน”

ยงยศผละออกห่างจากลูกสาว มองด้วยแวตาทันงๆ น้ำเสียงที่พูดออกมาก็บ่งบอกว่าพอใจเป็นที่สุด พูดเสร็จเขาก็เดินจากไป ทิ้งให้พาขวัญมองตามพ่อที่ขึ้นรถกระบะของไร่แล้วขับออกไปจนลับสายตา เธอสุดสลดใจเข้าปอดลึกๆ พยายามไม่ให้น้ำตาไหลออกมาอีกครั้ง และรีบเดินไปยังโรงอาหาร ปรับเปลี่ยนท่าทีให้เป็นปกติมากที่สุด

“มาแล้วๆ” พาขวัญบอกกับเอมด้วยน้ำเสียงสดชื่น นั่งลงตรงข้ามกับเพื่อน เห็นกับข้าวที่เพื่อนตักรอไว้แล้วก็ทำตาโตนิดๆ เพราะมันเยอะมาก เจ้าตัวยังไม่ได้กินด้วย เหมือนจะรอเธออยู่

“เยอะมาก จะกินหมดไหมเนี่ย”

“หมดสิ ฉันรอกินพร้อมเธอเนียแหละ” เธอหยิบซ้อนขึ้นมาเตรียมกิน พาชวีญชอบคุณเพื่อนแล้วก็กินพร้อมกัน

อาซาจ้องมองมาที่พาชวีญด้วยความไม่พอใจ เขาค่อนข้างแน่ใจว่า เธอจะต้องเป็นลูกสาวของยงยศ เพราะเขาเห็นสองคนที่มีท่าทีลับๆ ล่อๆ คงจะเป็นเรื่องที่คนพ่อพูดกับเพื่อนเมื่อคืนนั้นแหละมั้ง คนพวกนี้ทำตัวให้เขารู้สึกรังเกียจ สะอิดสะเอียนเหลือเกิน เขาเดินไปนั่งยังโต๊ะอาหารที่วิกิรเลขานา ของเขาได้เตรียมเอาไว้ให้ เจ้าตัวก็นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขาและกำลังจะลงมือกินข้าวเมื่อเจ้านายนั่งลงแล้ว

“เดี๋ยวขอฉันดูแฟ้มพนักงานหน่อยได้ไหม”

“ได้ครับ ตอนนี้อย่างเราเอาข้อมูลของพนักงานทั้งหมดเราใส่ไว้ในฐานข้อมูลระบบคอมพิวเตอร์ คุณอาซาสามารถเรียกดูได้เลยครับ แล้วคุณอาซาจะเรียกดูของใครครับ”

“คนสองคนนะ” อาซาตอบแค่นี้แล้วก็ตักข้าวเข้าปากคำใหญ่ ไม่ได้บอกต่อว่าจะเรียกดูของใคร วิกิรจำต้องเงยเพราะไม่ต้องการเข้าชู้สักเท่าไร เกรงว่าจะโดนพายุอารมณ์ของอาซาไปด้วย ก็จะอะไรเสียอีกละ อาซาเพิ่งจะเลิกกับสรัญญาเมื่อช่วงเช้านี้ ตอนที่เธอเดินออกจากห้องทำงานของเจ้านายเขาไป อาซาเรียกให้เขาเข้าไปข้างในเพื่อจัดการนำเช็คเงินสดไปมอบให้กับเธอที่บ้านพัก เขาตามไปที่บ้านพัก แม่บ้านบอกว่าเธอกำลังเก็บเสื้อผ้าข้าวของอยู่ เขาเลยฝากเช็คเงินสดไว้กับแม่บ้านให้นำไปให้เธอ เป็นเงินจำนวนสิบล้านบาท เขาคิดว่านางแบบสาวคงจะพอใจ เพราะเธออยู่กับเจ้านายเขามากก็ได้ทั้งบ้านทั้งรถ ข้าวของเครื่องใช้แบรนด์เนม เครื่องเพชรหลายชุด ไหนจะเงินเดือนรายเดือนอีก แต่ที่เขาไม่รู้ก็คือว่าเจ้านายเลิกกับคุณสรัญญาแบบฟ้าผ่าด้วยเรื่องอะไร เมื่อวานยังดีๆ กันอยู่เลย แต่วันนี้กลับให้สรัญญาออกไปจากอาณาจักรครีนาออฟเสียแล้ว ทั้งๆ ที่ทุกคนเกือบจะมั่นใจว่าเธอสามารถครอบครองหัวใจของเจ้านายพวกเขาได้แล้วเชียว ทั้งสวยหล่อเหมาะสมกันจะตายไป แต่ก็นะ เจ้านายเขาไม่เคยรักใครและไม่เคยอยู่กับผู้หญิงคนไหนได้นาน พอเบื่อก็เลิกแล้วก็ให้ออกไปจากที่นี่

ทุกคน

“แม่บ้านโทรศัพท์มารายงานก่อนเที่ยงว่าคุณสร้อยญาเธอเก็บข้าวของ ออกไปหมดแล้วนะครับ”

“อืม” อาซาพยักหน้ารับแค่นั้น สายตาเขาเหลือบมองไปยังผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่กินข้าวกับเพื่อนอยู่ตลอดเวลา แต่เขาไม่ได้ทำให้ลูกน้องเห็น

“ช่วงบ่ายคุณอาซาจะเข้าไปดูงานที่ไร่ผลไม้ไหมครับ”

“เข้าไปสักหน่อยก็ดี ให้คนเตรียมม้าเอาไว้ให้ด้วย จะขี่ไป” อาซาพยักหน้ารับและบอกให้ลูกน้องโทรศัพท์ไปบอกกับคนเลี้ยงม้าให้เตรียมม้าเอาไว้ เพราะไร่ผลไม้อยู่ติดกับฟาร์มม้าพอดี เขาไม่อยากจะขับรถไป อยากจะออกกำลังกายสักหน่อย

“ได้ครับ” วิกิรับคำแล้วก็รีบกินข้าว เพราะเจ้านายเขากำลังจะกินเสร็จแล้ว อาซาเป็นคนกินข้าวเร็วแต่ไม่มูมมาม เป็นระเบียบ เจ้าตัวกินเสร็จแล้วก็หยิบขวดน้ำมาเปิดยกขึ้นดื่ม และซับปากด้วยกระดาษทิชชู

“นายตามมาแล้วกัน ฉันจะไปรอที่รถ”

“ครับ” วิกิรับคำ เขากินเสร็จแล้วพอดี หลังจากดื่มน้ำก็เดินตามหลังเจ้านายเอาถ้วยชามไปวางไว้ยังที่เก็บจานชาม แม้อาซาจะเป็นเจ้าของที่นี่ แต่ก็ทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับลูกน้องเสมอ คุณๆ คนอื่นๆ ก็เช่นกัน อาซากวาดสายตามองไปยังร่างเล็กที่เดินสวนมาพอดี ดวงตาของทั้งคู่ประสานกัน อีกคนนั้นดูดันเย็นชาแฝงไว้ด้วยความรังเกียจ ส่วนอีกคนหนึ่ง สั่นไหวไปด้วยความกลัวและหวาดหวั่นกับสิ่งที่ตัวเองทำลงไป พาขวัญรู้สึกวูบวาบและหนาวสะท้านไปทั้งตัว เพียงแค่เธอสบสายตากับเขาได้แวบเดียว ก็ต้องรีบหลบ ริมฝีปากสั่นจนต้องระงับเอาไว้ ความผิดที่เธอก่อไปนั้นทำให้เธอหวาดหวั่นอย่างหนัก

“เป็นอะไรหน้าซีดๆ พา” เอมถามอย่างเป็นห่วงเมื่อวางจานชามของตัวเองแล้วหันมาเจอหน้าเพื่อนที่ดูซีดๆ

“ไม่เป็นไร หน้าซีดเธอ” พาขวัญมองของในมือลง แสร้งทำหน้าเหลวไหล ยกมือขึ้นกุมใบหน้าของตัวเองเอาไว้ ยิ้มให้กับเพื่อน

“อ้อ เมื่อก็มันชืดๆ นะ แต่ตอนนี้หายแล้ว” เออมยกมือขึ้นจับมือของ พาชว์ญูที่จับแก้มของตัวเองอยู่ เอียงหน้าดูนิดๆ เพื่อความแน่ใจ แต่ก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ เมื่อก็เธออาจจะเบลอก็ได้

“สงสัยว่าจะเบลอนะ เตี่ยวนอนพักกลางวันสักหน่อยดีกว่า ก่อนเข้างานจะได้หายเบลอ”

“พาก็ว่างั้นแหละ” พาชว์ญูหัวเราะเบาๆ แล้วทั้งสองก็เดินกลับไปยังสำนักงาน เออมฟุบหน้านอนหลับพักสายตา พาชว์ญูเองก็เช่นกัน แต่เธอไม่ได้หลับหรอก สมองวนเวียนไปมาเกี่ยวกับสิ่งที่เธอทำลงไป แต่เธอทำลงไปแล้ว และต้องให้เร็วที่สุดก่อนที่จะมีใครจับได้ว่าเธอโกงเงิน ถ้าได้เงินครบเมื่อไรเธอก็อาจจะลาออกหนีไปทำงานที่อื่นก็ได้ เธอเริ่มหวั่นๆ

อาชาขับรถพาตัวเองและลูกน้องมาที่ฟาร์มม้าเพื่อเตรียมม้าออกไปดูงานที่ไร่ แดดแรงขนาดนี้แต่เขาก็ไม่หวั่น พอได้เวลาเข้างานเขาก็ขึ้นขี่ม้าตัวโปรดทะยานออกไปพร้อมกับลูกน้องสองสามคนที่ขี่ตามมา พวกเขาชอบเหมือนกันที่จะได้ออกกำลังกายกับม้าแบบนี้ เรียกเหงื่อและทำให้ร่างกายแข็งแรงด้วย อาชาเข้าไปถึงไร่ผลไม้เขาก็ตรงเข้าไปคุยกับหัวหน้าคนงาน และได้เห็นหน้าของยงยศอีกครั้ง เขาจำได้แม่นยาเลยที่เดียว ยงยศเป็นรองหัวหน้าที่นี่ ยงยศไม่ได้ถูกเรียกตัวมาคุย แต่เขาก็แอบลอบมองมายังอาชาบ่อยๆ กลัวว่าอาชาจะจับได้ว่าเขากำลังให้พาชว์ญูทำการขโมยเงินจากตระกูดคีรานอฟมาให้ตัวเอง แต่พอเห็นว่าอาชาไม่ได้สนใจเขาสักเท่าไรก็รู้สึกโล่งใจ ทำงานของตัวเองต่อไป โดยไม่รู้ว่ากำลังถูกหมายหัวเอาไว้

“ผลไม้ที่พร้อมจะออกจำหน่ายแล้วจะแบ่งเข้าไปให้กับครัวของริสธอร์ต ส่วนหนึ่งครับ ปีนี้นักท่องเที่ยวค่อนข้างเยอะ แต่ผลผลิตของเราก็มีมากพอให้นักท่องเที่ยวได้ซื้อติดไม้ติดมือกลับไปครับ ไม่กระทบกับที่เราจะต้องส่งไปยังต่างประเทศ”

“ดี ถ้าเกิดช่วงเดือนไหนมีปัญหาเรื่องการเพาะปลูกหรือว่าปัญหาเกี่ยวกับศัตรูพืชให้รีบแจ้งและรีบจัดการโดยด่วน อย่าให้กระทบกับผลผลิต

ที่เราปลูก ศัตรูพืชแม้จะเล็กน้อยก็ห้ามให้ผ่านตาไปได้นะ เล็กน้อยแค่ไหนก็ต้องรีบแจ้งในทันที”

อาสาสมัครกำลังช่วยหัวหน้าคนงานด้วยเสียงเข้มๆ แม้จะไว้วางใจแต่ก็จะปล่อยปละละเลยไม่ได้แม้แต่น้อยผลไม้ พืชผักที่เขาปลูกเอาไว้ที่นี้จะเลี้ยงไว้ในโรงเรือนเพาะชำที่เป็นโดมขนาดใหญ่เรียงรายอยู่บนเนื้อที่เกือบๆ ห้าสิบไร่ เพาะปลูกทั้งผลไม้และพืชปลอดสารพิษทั้งหมด ได้รับการดูแลอย่างดี ทำให้ได้ผลผลิตที่มีมาตรฐานส่งออกต่างประเทศ ราคาจะค่อนข้างสูงแต่มั่นใจได้ว่าปลอดสารพิษทั้งหมด ตั้งแต่กระบวนการเริ่มต้นจนถึงเก็บเกี่ยวเลยทีเดียว มันสามารถทำอะไรได้อย่างมหัศจรรย์ไม่แพ้ธุรกิจอื่นของครอบครัว ยกเว้นสถาบันการเงินของบิดาเท่านั้นแหละ

หลังจากดูงานที่โรงเรือนแล้วเขาก็ไปดูสวนทุเรียนกับเงาะสายพันธุ์ท้องถิ่นที่ปลูกบนเนื้อที่ราวๆ ห้าสิบหกสิบไร่ มีต้นทุเรียนประมาณเจ็ดร้อยต้นและเงาะอีกหลายร้อยต้น ทุเรียนปากช่องเป็นที่ถูกใจนักท่องเที่ยวมากเพราะเนื้อทุเรียนมีรสชาติหวานมัน เนื้อแห้ง พูใหญ่แต่เมล็ดลีบเล็กหรือแทบไม่มีเมล็ดเลย กัดเข้าปากแต่ละคำจะได้สัมผัสกับเนื้อเต็มๆ บวกกับเป็นผลไม้ที่หารับประทานยากมาก เพราะเป็นสายพันธุ์ท้องถิ่นเฉพาะที่มีเอกลักษณ์ความอร่อยเฉพาะตัว ทุกๆ ปีจะมียอดจองล่วงหน้าเข้ามาตลอดจนแทบไม่พอขาย เฉพาะทางสวนทุเรียนกับเงาะจะเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชมและกินผลไม้ช่วงเดือนมิถุนายนถึงกันยายนเท่านั้น

อาสาสมัครเข้ามาที่ฟาร์มม้าอีกครั้งหลังจากเดินดูงานที่ไร่ผลไม้เรียบร้อยแล้ว เขาเอกสารมาตรวจเช็คที่นี้อีกนิดหน่อย และพอมีเวลาว่างเล็กน้อยพลา้นให้นึกถึงสร้อยัญญา นางแบบสาวที่อยู่กับเขามานานกว่าคนอื่นๆ แต่เพราะเธอทำตัวเอง ทำให้อาสาสมัครต้องไล่เธอออกไปจากชีวิตของเขา เขาพอจะระแคะระคายมาบ้าง แต่เมื่อเพื่อนอาสาสมัครมาทำให้ อาสาสมัครก็ทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ไม่ได้เหมือนกัน

“คุณอาสาสมัครอะไรคะ วันนี้ดูเงียบจังค่ะ” สร้อยัญญาพยายามเอาใจเขาตั้งแต่เข้าจนถึงออฟฟิศที่ทำงาน เธอเข้ามาด้านหลังและนวดบ่าไหล่ให้

อาซาจับมือของเธอออกทำให้เจ้าตัวชะงักไป และรู้สึกใจคอไม่ดี เพราะอาซาไม่เคยเป็นแบบนี้เลยสักครั้งเดียว ถ้าเขาหงุดหงิดหรือว่ามีเรื่องต้องคิดเขาก็จะบอกกับเธอว่าอย่ามายุ่ง แต่นี่เขาไม่พูดอะไร เขาลุกขึ้นยืน เดินนำเธอมาที่โซฟาปรับแขก เขาทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาเดียว ทำให้สรัญญาต้องนั่งโซฟาที่อยู่ใกล้เขามากที่สุด เธอมองสบสายตาเขาแล้วก็ให้หัวน้ๆ เพราะมันเย็นชาจนเธอสั่นผัสได้

“คุณอาซามีอะไรกับสรัญญาหรือเปล่าคะ สรัญญาทำอะไรให้คุณอาซาไม่พอใจหรือว่าอะไร คุณอาซาบอกสรัญญาได้นะคะ” สรัญญาร้องถามเขาด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยมั่นใจสักเท่าไร เธอเคยมั่นใจในตัวเอง แต่เมื่ออยู่กับผู้ชายคนนี้ เขาทำให้เธอรู้สึกหัวน้เกรง กลัวว่าจะทำให้เขาไม่พอใจ

“คงถึงเวลาที่ผมจะต้องให้คุณย้ายออกไปจากที่นี่แล้วนะสรัญญา” อาซาจ้องมองสรัญญาด้วยสายตาดำๆ บอกกับเธอออกไปไม่อ้อมค้อม เจ้าตัวถึงกับช็อกนั่งงันไปในทันที

“อะไร...อะไรนะคะ คุณอาซาไม่ได้หมายความว่าพูดจริงๆ ใช่ไหมคะ”

สรัญญาอ้าปากค้าง ดวงตาเบิกโตอย่างตกใจ เธอกะพริบตาปริบๆ ไล่ความรู้สึกมึนชาออกจากตัว ร้องถามเขาเสียงตื่นตระหนก หัวใจกระตุกชวาบ ไม่คิดว่าเขาจะบอกเลิกกับเธอในตอนนี้นะ มันไม่มีสัญญาอะไรเลยนี่นา มันเรื่องอะไรกันเนี่ย

“ฉันหมายความว่าพูด รถ บ้าน ข้าวของเครื่องใช้ที่ฉันซื้อให้ ฉันยกให้เธอทั้งหมด แล้วจะเขียนเช็คตอบแทนที่เธออยู่กับฉันมาหลายเดือนนี้”

“เพราะอะไรคะ เพราะอะไร สรัญญาทำอะไรผิดคะ” สรัญญาร้องถามเสียงดัง เธอพูดเสร็จก็กัตรีมฝีปากกลืนใจรอคำตอบจากเขา

“ฉันแค่อยากจะยกเลิกสัญญาที่มันทิ้งช่วงมานานแล้วก็เท่านั้นเอง” อาซาถอนหายใจเบาๆ เขาจ้องมองสรัญญาด้วยสายตาดำๆ มีอุปสรรคกันเอาไว้ตรงหน้า เขายังไม่อยากจะพูดอะไรให้เธอต้องอับอายมากกว่านี้

พยายามที่จะนุ่มนวลที่สุดแล้วเพื่อตัวของเธอเอง

“ไม่จริง คุณไม่เคยบอกอะไรสร้อยลวงหน้ามาก่อนเลยนี่คะ” สร้อยฉาย
สายหน้าหวิว ดวงตาของเธอมึนน้ำตาเอ่อชนิดๆ อยากจะผวาเข้าไปหุบและ
ถามให้หายข้องใจ

“ถึงไม่บอก อย่างไรก็ตามก็ต้องเตรียมใจเอาไว้บ้าง”

“คุณอาชาคุณใจร้าย” สร้อยฉายต่อว่าเขาเสียงสิ้นแคร์คือ

“ฉันไม่ได้ใจร้ายหรอกนะสร้อย ถ้าฉันร้ายเธอคงไม่ได้นั่งต่อว่าฉัน
แบบนี้อย่างแน่นอน”

เสียงเข้มๆ ของเขาเป็นการเตือนสร้อยฉายว่าอย่าลืมตัว ก่อนหน้า
ที่เขาจะได้เธอนั้นเขาได้ยื่นข้อเสนอให้เธอมาอยู่กับเขาโดยไร้การผูกมัด
ถ้าเกิดเขาเลิกกับเธอเมื่อไร เธอก็ต้องพร้อมที่จะไป และเขาจะไม่ให้เธอไป
ตัวเปล่าอย่างแน่นอน เขาเลี้ยงดูปรนเปรอเธออย่างดี ไม่ให้ต่อว่าเขาได้เลย
แม้แต่หย้อย

“สร้อยไม่ไปนะคะ สร้อยไม่ไป”

“ถ้าเธอต้องดึงเธอจะไม่ได้อะไรไปจากฉันแม่แต่ชิ้นเดียวสร้อยฉาย”

“คุณอาชาคุณใจร้ายกับสร้อยเหลือเกิน ทำไมกัน” สร้อยฉายกำมือแน่น
เล็บจิกเข้าไปในฝ่ามือของตัวเองจนเจ็บ แต่เธอก็ไม่ได้สนใจ

“ฉันก็เป็นของฉันแบบนี้”

อาชาคุณใจร้ายมือไหวไหวไหล่เบาๆ ด้วยท่าที่สบายๆ ราวกับว่าเป็นเรื่องปกติ
ที่สุดของเขาแล้ว ซึ่งมันก็จริง เขาไม่ได้สนใจสักเท่าไรว่าจะทำร้ายจิตใจใคร
เพราะเรื่องพวกนี้มันไม่เกี่ยวกับหัวใจ มันเป็นเรื่องของความพิศواسเสีย
มากกว่า เขามีสิทธิ์ที่จะเลือกและเปย์กับใครก็ได้ที่พร้อมจะให้ความสุขกับ
เขาและต้องซื้อสัตย์ด้วย ก่อนหน้านั้นเขาก็ไม่คิดที่จะเปลี่ยนคู่เขาเป็นคนอื่น
แต่สร้อยฉายทำตัวเอง โดยการลักลอบไปพบเจอกับผู้ชายคนเก่าซึ่งเขาก็ได้
รับทราบมาเมื่อไม่กี่วันช่วงก่อนที่เธอจะกลับมาหาเขา และเขากำลังตัดสินใจ
อะไรบางอย่างอยู่พอดี เธอกลับมาที่นี้หลังจากที่บอกจะไปทำงานเสร็จแล้ว
และเมื่อคืนนี้เพื่อนเขาก็เอาภาพที่เธอออกดูกับผู้ชายคนเก่าให้เขาดู

มันทำให้เขาตัดสินใจโดยไม่ลังเลแม้แต่หน่อย

“คุณอาชา สรรพยาธรรัง”

“เก็บเสื้อผ้าข้าวของของคุณให้เรียบร้อย จะไปวันนี้หรือพรุ่งนี้ก็ได้ ถ้าของเยอะจะให้คนขนไปส่งให้”

อาชาไม่มีท่าทีเล่นๆ ทำให้สรรพยาธรรังต้องหุบปากเงียบ ยกมือขึ้นปาดหน้าตาซำๆ ไม่ให้เครื่องสำอางเลอะ เธอสะอื้นหวังว่าเขาจะเห็นใจ แต่อาชานิ่งเงียบไปราวเวลาปราณี เธอผุดลุกขึ้นเดินไปหยิบกระเป๋าคล่องไหล่ มองเขาอย่างอวารถน็อกครั้ง ก่อนจะหมุนตัวเดินหนีออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

คลิก...บิ่ง

อาชามองตามหลังไปแล้วเขาก็ลุกขึ้นยืนเดินไปที่ประตู เปิดแล้วพยักหน้าเรียกให้วิกกรเข้ามาในห้องทำงาน เขาเดินกลับไปนั่งที่เก้าอี้ทำงานตัวใหญ่ หยิบเช็คเงินสดขึ้นมาเขียนจำนวนเงินลงไปเป็นจำนวนสิบล้านบาท แล้วก็ยื่นมันให้กับวิกกร

“เอาเช็คใบนี้ไปให้คุณสรรพยาธรรังที่บ้าน บอกว่าเป็นของขวัญจากฉัน”

“ได้ครับคุณอาชา” วิกกรเข้าใจได้ในทันทีว่าเจ้านายหมายความว่าอย่างไร แสดงว่าเจ้านายเขาบอกเลิกกับสรรพยาธรรังแล้ว มิน่าล่ะเจ้าตัวถึงได้เดินร้องไห้ ออกไป เขาเห็นแบบนี้มาหลายครั้ง แต่ครั้งนี้คิดว่าเจ้านายจะจริงจังเสียอีก อดที่จะเสียดายไม่ได้ แต่ก็ไม่สามารถพูดออกมาได้ เขารีบหมุนตัวออกจากห้องทำงานไปอย่างรวดเร็ว และตรงไปที่หน้าสำนักงานขับรถตรงไปยังบ้านพักของเจ้านาย

อาชานั่งทำงานต่ออย่างใจเย็น ไม่มีท่าทีเดือดเนื้อร้อนใจแต่อย่างใด เขาไม่พูดเรื่องที่เธออกใจเขาก็ดีเท่าไรแล้ว แถมยังให้เงินไปตั้งตัวอีก สรรพยาธรรังที่ทะเลาะจากไป ไม่ไว้วางใจจนเขาเกิดความรำคาญมากนัก เพราะไม่อย่างนั้นเธออาจจะไม่ได้อะไรเลยก็ได้ อาชาตรวจและเซ็นเอกสารจนถึงเวลาเที่ยง วิกกรที่กลับมาแล้วก็เข้ามาถามเขาว่าจะกินอาหารที่นี่หรือที่โรงอาหาร เขาเลยบอกไปว่าจะลงไปกินที่โรงอาหาร ให้วิกกรเตรียมไว้ให้หน่อย เหลือเอกสารที่ต้องเซ็นอีกหนึ่งชุดแล้วจะตามไป วิกกรรับคำแล้วออกไป

อาซาเซ็นเอกสารเสร็จก็ลุกขึ้นยืนสะบัดตัวไปมาให้หายเมื่อย เขาเห็นหลังไวกๆ ของลูกน้องที่ออฟฟิศเดินนำหน้าอยู่ก็ไม่ได้แปลกใจอะไร แต่พอเห็นว่าเธอกำลังคุยซุบซิบอยู่กับใครเท่านั้นแหละ ทำให้เขาเกิดความสนใจในตัวเธอขึ้นมาทันที แล้วเขาก็ได้เห็นว่าหนึ่งในนั้นเขารู้จักดีจากเมื่อคืนนี้ และคาดว่าหญิงสาวอายุน้อยหน้าจืดๆ นั้นคงจะเป็นลูกสาวอย่างแน่นอน ทั้งคู่คุยกันได้ไม่นาน คนที่เขาคิดว่าเป็นพ่อก็ผละออกมาขับรถออกไปจากตรงนี้ ส่วนหญิงสาวก็มองตามไปแล้วก็หมุนตัวเดินตรงไปยังโรงอาหาร เขาก็ออกจากที่หลบเดินตามไปและจ้องมองเธออย่างสำรวจ

อาซาตื่นจากภวังค์ความคิดของตัวเองเมื่อได้ยินเสียงกริ่งเลิกงาน แต่ก็ยังมีคนงานที่เข้ากะกลางคืนมาแทนที่เพราะต้องมีการจัดเวรยามรอบกลางคืนเพื่อความเรียบร้อย ช่วงเย็นๆ จะมีลูกหลานของคนงานที่นี้ออกมาวิ่งเล่นกันที่ลานหญ้าด้วย เขาออกมาจากออฟฟิศของฟาร์มม้าแล้วก็ต้องหยีตามองไปที่สนามม้าเมื่อเห็นว่ามีคนขี่ม้าอยู่สองตัว โดยมีคนดูแลม้ายืนอยู่ด้านนอก เขาจะไม่สนใจเลยถ้าคนที่อยู่บนหลังม้าหนึ่งในนั้นจะไม่ใช่คนที่เขากำลังพึงเล็งอยู่

“คุณอาซาจะกลับบ้านเลยไหมครับ หรือเข้าบ้านใหญ่ก่อนครับ”

“ฉันยังไม่กลับ นายไปเอาม้ามาให้ฉันหน่อย”

“ได้ครับคุณอาซา” วิกิรับคำแล้วก็รีบไปเรียกให้คนดูแลม้าเอาม้ามาให้เจ้านาย เขาเห็นว่าเจ้านายมองไปที่สนามม้าด้วยสายตาทันที แต่ก็ไม่ได้คิดอะไร คิดว่าเจ้านายอาจจะอยากออกกำลังกายก่อนกลับบ้านก็ได้

“มาแล้วครับ” คนดูแลม้าเอาม้ามาส่งให้กับอาซาพร้อมกับยิ้มกว้าง อาซาหันไปขอบใจแล้วเหวี่ยงตัวขึ้นไปนั่งบนหลังของมัน เขากำบังเทียนเน้นใช้เท้ากระทุ้งให้มันวิ่งออกไป ประตูรั้วของสนามฝึกไม้ได้ปิดเอาไว้ ทำให้เขาสามารถเข้าไปได้โดยไม่ต้องบังคับให้มันกระโดดข้ามไป เขาเข้าไปแล้วก็พามันเดินเหยาะๆ เพื่อไม่ให้คนอื่นฯ สนใจว่าเขากำลังทำอะไร เขาพามันเดินตามหลังม้าสองตัวข้างหน้า คนหนึ่งเหมือนจะขี่เป็น ส่วนอีกคนไม่ค่อยเป็นสักเท่าไร แล้วเขาก็เห็นว่าคนที่ขี่ม้าเป็นนั้นพาม้าวิ่งทะยาน

นำหน้าไปแล้ว คงจะสอนกันเรียบร้อย เขาเดาเอา แต่อีกคนก็ยังไม่กล้าพามันวิ่งไวๆ เจ้าตัวยังคงให้มันเดินเหยาะๆ แต่เร็วกว่าเก่ามาก มีท่าที่เกร็งอย่างเห็นได้ชัด อาซาระแตกเท้าให้ม้าของเขาวิ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว พอเข้าไปใกล้ๆ เขาก็ใช้ม้าของตัวเองเบียดม้าของเธอ ทำให้ม้าตกใจและมันก็พาออกวิ่ง

“ว้าย” พาชวีญร้องออกมาอย่างตกใจ เธอกำบังเหียนแน่นและก้มตัวหมอบกอดคอมันเอาไว้ก้นตก เพราะมันวิ่งเร็ว อาซาไม่ได้ทิ้งไปไหน เขาเอาม้าของตัวเองเข้าประกบและบังคับทางให้มันวิ่งออกไปยังประตูอีกฝั่งของสนามม้าที่เปิดเอาไว้

เขาโบกมือไม่ให้ลูกน้องตามมา เพราะเห็นว่าลูกน้องกำลังจะวิ่งไปที่ม้าพอเห็นเจ้าหน้าที่โบกมือ ทุกคนก็ได้แต่มองตามอย่างใจหายใจคว่ำ กลัวว่าคนที่ขี่ม้าไม่คล่องจะตกม้าได้ เอมเองก็ไม่กล้าตามไป เพราะเห็นแล้วว่ามีคนขี่ม้าเก่งควบคุมม้าของเธอไปแล้ว เธอจึงบังเหียนบังคับม้าให้เดินช้าลงและรอสายใจจดจ่อเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ

ฮี้...พีดพาด

“อ้ายยย ขอร้องหยุด” พาชวีญพยายามดึงบังเหียนให้มันหยุด แต่เธอโน้มตัวกอดมันเอาไว้แน่นทำให้บังคับได้ไม่ถนัด เธอเจ็บระบมไปทั้งก้นและหน้า

อาซามองตามหลังด้วยสายตาขำๆ ปนสะใจที่เห็นเธอเอนตัวลูบแนบไปกับม้า เขาควบคุมม้าทันแล้วแต่ชะลอเอาไว้ ก่อนที่เขาจะตีคู่ขึ้นมา เขี้ยวตัวมากกว่าบังเหียนของม้าที่พาชวีญขี่อยู่ และบังคับให้มันหยุดวิ่งอย่างช้าๆ และใจเย็น ตรงนี้ห่างมาจากสนามม้ามากพอสมควร เกือบจะเข้าไปในป่าด้านหลังที่เป็นภูเขาแล้ว อีกนิดก็ถึงรั้วไม้สีขาวที่กั้นเอาไว้ ถ้าเขาไม่หยุดมันอาจจะพาคนบนหลังม้ากระโดดข้ามไป เขาไม่แน่ใจว่าเธอจะเกาะมันได้อยู่หรือเปล่า พลัดตกจากหลังม้าคงได้ตายหรือไม่ก็พิการแน่ๆ

ฮี้...ฮี้

ม้าส่งเสียงร้องอย่างไม่พอใจพร้อมกับหน้าทีสะบัดไปมาบ่งบอกว่า

มันยังไม่สงบดี พาชวีญยังคงกอดมันเอาไว้แน่น เธอสิ้นไปทั้งตัวด้วยความกลัว น้ำใสๆ ไหลออกมาจากดวงตา เธอรีบยกมือขึ้นป้ายออกอย่างรวดเร็ว พอผ้าหยุดนิ่งแล้วเธอก็ค่อยๆ ผละตัวลุกขึ้นนั่งในท่าปกติ หันไปมองคนที่มาช่วยหวังจะขอบคุณ แล้วก็ต้องสิ้นใจไปทั้งตัวอีกครั้งเมื่อเห็นว่าไม่มีใคร

“ชีม่่าไม่เป็นแล้วไม่รู้จักระวังแบบนี้ได้อย่างไรกัน ตกม๊าทายขึ้นมาจะทำอย่างไร” อาซาแสร์งตะคอกเสียงดัง ชักสีหน้าบึ้งตึงดูดันใส่พาชวีญอย่างรวดเร็ว

“ฉัน..”

“ชีม่่าไม่เป็นแล้วยังจะสะเออะมาชีม่่าลองไปฝึกคร่าวๆ ดูก่อน” อาซาตอกย้ำด้วยคำพูดเย็นชาอีกครั้ง พาชวีญถึงกับหน้าชาไปด้วยความอับอายที่ถูกล้อว่าแบบนี้ เธอหน้าซีดเผือดสลับแดงก่ำ ไม่กล้าที่จะสบสายตากับเขา

“ฉันไม่ได้ตั้งใจค่ะ ฉันขอโทษ” พาชวีญก้มศีรษะพนมมือไหว้ขอโทษเขา

“คราวหน้าคราวหลังไม่ต้องมายุ่งกับม๊าทที่ฟาร์มอีก จำเอาไว้ ม๊าบาดเจ็บขึ้นมาเธอมีปัญญาชาติใช้หรือเปล่า หรือเธอตกม๊าทายขึ้นมาจะทำให้ชื่อเสียไปฉันเสียหายได้” อาซาอาละวาดแล้วก็ไม่หยุดง่ายๆ คราแรกว่าจะแค่แก้งชู้แต่พอเห็นทำหน้าที่ตาเศร้าๆ แล้วแก้งบีนน้ำตาแบบนี้ทำให้เขารู้สึกไม่ค่อยชอบสักเท่าไร เพราะมือคติดกับเธอเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

“ค่ะ ฉันจะไม่มาที่ฟาร์มม๊าทอีกค่ะ” พาชวีญพยักหน้ารับและยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาລวๆ คำพูดของเขาทำให้เธอทั้งอายและรู้สึกต่ำต้อยเหลือเกิน

“เธอทำงานส่วนไหนของไร่” อาซาถามทั้งๆ ที่เขารู้อยู่แล้ว อยากูรู้ว่าเธอจะตอบเขาว่าอย่างไร

“ฉันทำงานที่สำนักงานใหญ่ค่ะ” พาชวีญตอบเขาเสียงสั้น ดวงตาเขาดูน่ากลัวมาก เธอใจไม่ดีแล้วตอนนี้

“ชีม่่าอะไร”

“พาชัวญคะ”

“ฮึ” อาชากวาดสายตามองไปที่ว่วงเล็กของพาชัวญที่นั่งเนื้อตัวสั้น อยู่บนหลังม้า พร้อมกับทำเสียงในลำคออย่างไม่ค่อยพอใจ เขาเห็นเธอกัดริมฝีปาก มือกำที่อานม้าแน่น เพราะสายบังเหียนม้าอยู่ในมือของเขาแล้ว ไบหน้าเรียกรูปไข่ซีดเผือดไร้สีเลือด ไม่ได้ชวนให้เขารู้สึกพิศวงสักนิดเดียว ตัวก็เล็กแทบจะปลิวลมได้เลยมั้งเนี่ย ยังดีที่มีหน้าอกหน้าใจให้เห็นว่าเป็นผู้หญิงหน่อย ผมของเจ้าตัวถูกรวบเป็นหางม้าไว้ข้างหลัง ตอนนั้นมันยุ่งเหยิง และปลิวมาบังไบหน้า ดวงตาของเธอแวบแดงเพราะร้องไห้ คิ้วเรียวก๊วขมวดมุ่น น้ำตาที่แห้งผสมกับคราบฝุ่นทำให้ไบหน้าของพาชัวญดูเลอะเทอะ เจ้าตัวสวมเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินแขนยาวหลวมๆ กางเกงที่ใส่ก็เป็นกางเกงยีนส์เข้ารูปสีน้ำเงิน รองเท้าผ้าใบสีขาวเก๋ๆ เท่านั้นเอง แล้วอย่างนี้เธอที่พ่อของเธออยากจะให้มาจับเขานะ ไม่มีทางหรอก เขาหาได้ส่วยมากกว่านี้ สิบเท่า ไม่เห็นจะมีดีตรงไหนเลย อย่างกับเด็กสิบเจ็ดสิบแปดมากกว่า

“ฉันจะให้คนติดแบล็กลิสต์ชื่อเธอเอาไว้ว่าห้ามเอาม้ามาขี่เด็ดขาด นอกจากว่าเธอจะขี่เป็นแล้ว และอ้อ เดือนนี้ฉันจะให้คนหักเงินเดือนเธอ สองพันบาท ค่าที่ทำให้ม้าตกใจ” อาชาพูดหน้าตายและไม่สนใจด้วยว่า พาชัวญจะรู้สึกอย่างไร

“ฉันไม่มาที่ฟาร์มม้านี้ได้ แต่ขอร้องอย่าหักเงินเดือนฉันได้ไหม ม้ามันก็ได้เป็นอะไรสักหน่อยนี่คะ” พาชัวญจำใจร้องขอเขาออกไป แม้จะอายุที่ต้องพูดขอเรื่องเงินจำนวนที่ไม่น้อยสำหรับเธอ แต่อาจจะน้อยนิดสำหรับเขาก็ได้ เงินสองพันเธอก็อยู่ได้เกือบเดือนเลยนะ

“กล้าต่อรองกับฉันหรือ”

“ฉันแปลต่อรองคะ แต่ว่า...แต่ว่าเงินตั้งสองพันมันมากสำหรับฉัน นะคะ สำหรับคุณอาชาก็จะไม่มากมาย” พาชัวญมองสบสายตากับเขา ด้วยแววตาเศร้าๆ อาชาแสรังทำเป็นไม่เห็น

“ไม่ได้ อย่งไรก็ต้องหัก เธอจะผ่อนหรือว่าจะอะไรก็ได้ แต่ต้องหักจะได้ไม่มีใครทำเป็นเยี่ยงอย่างอีก”

“ฉัน...” พาชวีญก่ลักลั่นคำร้องขอลงคอ เขาคงไม่มีจิตจะเมตตา เธอหรือก เธอผ่อนชำระเอาก็ได้

“ฉันจะสั่งให้หักเงินสองเดือนแล้วกัน เดือนละหนึ่งพันบาท”

“ค่ะ”

“พูดได้แค่คำสั้นๆ หรืออย่างไร ขอขอบคุณสักคำมีไหม” อาชาติลึงตา ใส่เมื่อพาชวีญทำแค่พยักหน้าและตอบเขาสั้นๆ เท่านั้นเอง

“ขอบคุณค่ะ” พาชวีญยกมือไหว้เขาและขอบคุณเสียงแผ่วเบา เธอพูดเสร็จก็ไม่ได้มองหน้าเขาอีก เธอมองไปยังพื้นหญ้าและรอบๆ ตรงนี้ค่อนข้างเปลี่ยวและน่ากลัวเมื่อกำลังจะมีด ดีว่ารอบๆ มีแสงไฟที่ติดแล้ว เป็นไฟแบบอัตโนมัติ เมื่อแสงอาทิตย์กำลังจะหายไปมันก็จะสว่างขึ้นมาเอง

“จับอานม้าเอาไว้แน่นๆ” อาซากัดฟันจนกรามหนาขึ้นล้นนูนเมื่อเห็นท่าทีของพาชวีญ เขาช่มใจเอาไว้ และสั่งให้เธอจับอานม้าให้มั่นคง เพราะเขาจะพาเธอกลับไปที่สนามม้าแล้ว พาชวีญยังไม่ทันจับให้แน่นดี อาซาก็กระตุกบังเหียนม้าให้เดินเคียงไปพร้อมกับม้าของเขา ร่างของพาชวีญเอนจนเกือบตก ดีว่าอาชาติดันม้าของตัวเองให้เบียดเข้าไปใกล้กับเธอ พาชวีญคว้าแขนของเขาเอาไว้ได้และกอดซบแน่น ม้าหยุดนิ่งอีกครั้ง

“ปล่อยแขนฉันได้หรือยัง” อาชาร้องถาม เพราะพาชวีญจับไว้แน่น และเขารับรู้ได้ว่าเธอลั่นไปทั้งตัว คงจะตกใจ

“ค่ะ” พาชวีญรีบปล่อยมือ เธอเอามือที่จับแขนเขาไปจับอานม้าเอาไว้แน่น นั่งตัวเกร็งหลังแข็งทันที ใบหน้าหวานเริ่มแดงด้วยความขัดเขิน แต่อาชาไม่เห็น เขาส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ เมื่อเห็นว่าเธอจับแน่นดีแล้วก็กระตุกให้ม้าออกเดินอีกครั้ง เขาพาเธอมาจนถึงสนามม้า แล้วก็ปล่อยให้เธอบังคับม้าไปหาเพื่อนคนเดียว ส่วนเขาก็ควมม้าออกจากสนามไปส่งให้กับคนดูแลที่รออยู่

“พวกผมตกใจหมดเลยครับ นี่กว่าจะเป็นอะไรเสียอีก” วิกربولกอย่างรวดเร็ว เมื่อเจ้านายลงมาจากหลังม้าเรียบร้อยแล้ว

“ฉันไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรือก”

“ผมหมายถึงน้องผู้หญิงคนนั้นครับ”

“นั่นหรือ คงไม่กล้าขี่ม้าไปอีกสักพักแหละมั้ง อ้อ จัดการหักเงินเดือนด้วยสองเดือน เดือนละหนึ่งพันบาท เธอซื้อพาขวัญ ไปแจ้กับฝ่ายบุคคลไว้ และแจ้ให้หัวหน้าของเธอทราบด้วย”

“หักเงินเดือน เรื่องอะไรครับเนี่ย”

“นั่นสิ้งก็ทำไปสิ”

“ครับๆ” วิกฤษยิ้มแหยๆ เมื่อเห็นสีหน้าแววตาเหี้ยมๆ ของเจ้านาย เขาไม่ถามแล้วก็ได้ สงสัยเจ้านายจะโมโหที่ผู้หญิงคนนั้นทำให้ม้าตื่นวิ่งเตลิดไปแบบนั้น โดยที่เขาไม่รู้ว่าเป็นเจ้านายของตัวเองนั่นแหละที่ทำให้ม้าตกใจวิ่งออกไป

“กลับกันได้แล้ว” อาซาบอกกับลูกน้องขณะเดินนำหน้าไปที่รถ วิกฤษรีบวิ่งตามเพราะว่าเขาต้องติดรถเจ้านายไปลงที่สำนักงานใหญ่แล้วขับรถกลับบ้าน

“**ไม่เป็นอย่างไรบ้างพา**” เอมที่ยืนรออยู่ร้องถามเพื่อนเมื่อพาขวัญลงมาจากหลังม้าแล้ว

“ไม่เป็นไรจ๊ะ ตกใจนิดหน่อย ต้องขอโทษพี่ๆ ด้วยนะคะที่ทำให้ต้องตกใจและอาจจะเดือดร้อนได้ค่ะ” พาขวัญส่ายหน้ายิ้มแหยๆ ให้กับเพื่อน เธอหันไปยกมือไหว้ขอโทษพี่ๆ คนดูแลม้าที่อาจจะเดือดร้อนเพราะเธอได้ขนาดเธอยังถูกหักเงินเดือนเลย แล้วพวกเขาจะถูหักเงินเดือนเหมือนเธอไหม พาขวัญคิดไปเองว่าจะต้องโดนหักแน่ๆ

“ไม่ต้องขอโทษหรือกหนู คุณอาซาใจดีไม่หักเงินเดือนพวกเราหรอก ม้ามันอาจจะตกใจอะไร ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว ดีว่าคุณอาซาชื่ออยู่ใกล้ๆ เลยตามทัน ไม่งั้นม้าพาเตลิดเข้าไปในป่าตรงเขาแน่ๆ”

“ใช่ค่ะ ถ้าเข้าไปในป่าหนูคงตกลงมาตายแน่ๆ ค่ะ มีแต่ต้นไม้” พาขวัญอยากจะบอกเหลือเกินว่าเขาไม่ได้ใจดีสักหน่อย ยังหักเงินเดือนเลย แต่ก็

ไม่กล้าพูดออกมา กลัวด้วยอายด้วยนั้นแหละ

“กลับไปคืนนี้อาจจะปวดเมื่อยตัว” เอมมองสภาพของเพื่อนแล้วก็ให้ส่งสาร คนไม่เคยขี่ม้าแถมถูกม้าพยศพาวิ่งเตลิดไปแบบนี้คงปวดไปทั้งตัว

“เดี๋ยวกินยาททายาแล้วก็เอาถุงน้ำร้อนประคบเอาก็ได้” พาชวีญบอกกับเพื่อน และตอนนี้เธอก็เริ่มรู้สึกระบมที่หน้าขาด้วยกันบ้างแล้ว

“รีบกลับไปพักผ่อนซะ ไม่งั้นจะเป็นไข้ได้” คนดูแลม้าบอก พาชวีญกับเอมลาทุกคนกลับไปที่รถ แล้วก็ขับกลับบ้านไป

พาชวีญถึงบ้านแล้วก็รีบตรงขึ้นไปยังห้องนอนของตัวเอง รีบอาบน้ำชำระร่างกายทันที เธอเปลือยกายหน้ากระจกและหันดูด้านหลัง เห็นกันเริ่มเป็นจ้ำๆ หน้าขาเริ่มระบม แต่ไม่มีรอยช้ำ คงจะระบมไปอีกหลายวัน เธอรีบจัดการทายา พอเรียบร้อยแล้วก็แต่งตัวลงมาข้างล่างเพื่อช่วยอำภิตั้งโต๊ะอาหาร เธอกินข้าวเงียบๆ เสริจก็เก็บล้าง กำลังจะขึ้นดำนบน ยงยศก็เรียกเข้าไปในห้องทำงานเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเงิน

“แกจัดการเรื่องเงินแล้วใช่ไหม”

“จัดการแล้วค่ะ อีกไม่กี่วันเงินก็จะเข้าบัญชีของพา แล้วพาจะเบิกไปให้พ่อนะคะ” พาชวีญพยักหน้ารับ เธอบีบมือที่ตักแน่น ก้มหน้ากลืนน้ำตาเอาไว้ด้วยความน้อยใจ พ่อไม่หวังเธอบ้างเลยเธอว่าถ้าถูกจับได้จะเป็นอย่างไร จะติดคุกไหม

“ดีริบๆ จัดการให้เรียบร้อย”

“ค่ะ พาขอตัวกลับห้องก่อนนะค่ะ ถ้าพ่อไม่มีอะไรจะถามพาแล้ว”

“เออ อย่าโง่งก็แล้วกัน” ยงยศหรีตามองลูกสาวก่อนพยักหน้า โบกมือไล่ พาชวีญกำลังจะยกก้นออกจากเก้าอี้ แต่ก็แทบทรุดลงไปนั่งใหม่เมื่อได้ยินบิดาพูดออกมาอย่างเห็นแก่ตัว เธอกลั้นใจลุกขึ้นยืนหันมุนตัวออกจากห้องทำงานของบิดาไปพร้อมกับน้ำตาที่นองหน้า

“ฮึก” พาชวีญวิ่งขึ้นห้องนอนของตัวเอง ปิดล็อกแน่นหนา ถลาตัวลงบนพูกนิ่มร้องไห้ออกมาอย่างเสียใจ เธอปล่อยน้ำตาให้ไหลรินออกมาเต็มที

สะอื้นจนตัวโยน รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจแต่ก็ไม่สามารถทำอะไรไปได้มากกว่านี้
แล้ว เธอร้องไห้อยู่พักใหญ่ๆ ก็กลับไปทั้งคราบน้ำตา

3

“คุณอาซาคะ วันนี้คุณท่านเชิญรับประทานอาหารที่บ้านใหญ่ค่ะ”

“ขอบคุณครับป้าสร้อย” อาซาตอบกลับแม่บ้านของเขาที่โทร.เข้ามา ก่อนที่เขาจะตรงเข้าบ้านของตัวเอง เขาเหลือบมองบ้านใหญ่ที่อยู่ตรงหน้า แล้วก็ถอนหายใจนิดๆ บิดามารดาคงรู้เรื่องที่สร้อยออกมาไปแล้วแน่ๆ เลย

“เอ่อ คุณสร้อยเก็บข้าวของไปแล้วนะคะ มีบางอย่างเธอให้ทางนี้ ส่งไปให้ค่ะ”

“ครับ รบกวนป้าสร้อยจัดการแล้วให้คนส่งไปให้เขาทีแล้วกันครับ”

“ค่ะคุณอาซา” ป้าสร้อยกำโทรศัพท์ในมือแน่น เธอยังจำเสียงแว่ดๆ ของสร้อยมาได้ดี เจ้าตัวมีอาการเหวี่ยงวินร้อ้งให้ไม่พอใจอย่างมาก เธอก็ไม่รู้จะทำอย่างไรนอกจากเรียกเด็กมาช่วยพับเก็บข้าวของให้ เจ้าตัวเอาที่จำเป็นต้องใช้กับของมีค่าไปก่อน ส่วนที่เหลือก็ให้แกกับเด็กเก็บใส่กล่องใส่กระเป๋าดูเดินทางที่ทิ้งเอาไว้แล้วให้ทางนี้จัดส่งตามหลัง พอสร้อยออกมาไปที่หน้าบ้าน แกที่ช่วยถือของออกมาก็เห็นว่าวิกรเลขาฯ ของอาซายื่นเช็คให้ กับสร้อย ดูเจ้าตัวจะพอใจกับจำนวนเงินในนั้น เพราะไม่ได้พูดหรือฝากอะไรวิกรไปให้กับอาซา เจ้าตัวสะบัดหน้าเดินขึ้นรถแล้วก็ขับออกไป เมื่อ

แกเอาของขึ้นรถให้แล้วรีบร้อย แกก็เดินเข้าไปช่วยเติกรับใช้เก็บของ และทำความสะอาดห้องพัก เติกรับใช้ถึงกับสิ้นเพราะกลัว และไม่เคยมองมาเหยียบที่บ้านนี้ มาที่ก็เจอกับฤทธิ์ของสัญญาตอนที่ไม้อสบอารมณ์ และที่บ้านใหญ่ก็โทรศัพท์มาถามถึงเรื่องนี้ แกก็บอกแค่ว่ารู้ ฆาตรามารดาของอาชัจฉิ่งสั่งให้บอกกับอาชชาด้วยว่าให้เขาไปกินข้าวที่บ้านใหญ่

“ไม่มีอะไรแล้วครับ ถ้ารีบร้อยป่าก็กลับไปพักผ่อนได้ เรื่องห้องพักพรุ่งนี้ค่อยให้คนมาทำความสะอาดก็ได้ครับ”

“ป่าให้เด็กๆ ทำให้รีบร้อยแล้วค่ะ”

“ก็ดีครับ แค่นี้จะครับ” อาชชาพยักหน้านิดๆ เขาวนรถเข้ามาจอดที่ลานจอดรถหน้าบ้านใหญ่พอดีแล้วก็กดวางสายไป

ป่าสร้อยถอนหายใจอย่างโล่งอก และก็ได้แต่ลั่นว่าอาชชาจะพาใครเข้ามาอยู่อีกไหม หรือว่าจะพาเมียเข้ามาอยู่ที่บ้านเลย เหมือนกับพี่ชายอาชฉัญ คีรานอฟ ที่อยู่ดีๆ ก็พาเมียกับลูกเข้ามาบ้าน พาให้ทุกคนตื่นตื่นเพราะลูกของอาชฉัญนั้นโตอายุสี่ขวบกว่าแล้ว ฆาตรากับมาร์คัสหลงหลานกันสุดๆ เพราะหลานชายหน้าตาเหมือนกับอาชฉัญตอนเด็กกราวกับพิมพ์เดียวกัน ส่วนภรรยาที่สวยหวานน่ารักเหมาะสมกันดี และด้วยว่าพี่ชายมีหลานแล้ว ฆาตราก็เลยเฟื่องเลี้ยงลูกคนอื่นๆ ที่ยังไม่มีเมียเลยสักคนเดียว โดยแกได้ยืนยันว่าฆาตราเคยยื่นคำขาดว่าถ้าใครไม่รับหาเมียจะหามาบรรณาการให้ เพราะแต่ละคนอายุก็ไม่ค่อยแล้ว อาชฉัญรอดตัวไปเพราะพาทั้งเมียทั้งลูกเข้ามาหาพ่อแม่รีบร้อย ทำให้อีกสี่คนที่เหลือเริ่มหนาวๆ ร้อนๆ กันทีเดียว

“เชิญด้านในห้องอาหารเลยค่ะ” สาวใช้ที่มายืนรอรับพาดมือเชิญอย่างรวดเร็ว เพราะตอนนี้ทุกคนมาพร้อมหมดแล้ว เหลือเพียงแต่อาชชาคนเดียว

อาชชาก้าวเท้ายาวๆ เข้าไปยังห้องอาหาร พอไปถึงเขาก็ต้องทำหน้าที่ชิมๆ เมื่อทุกสายตาจ้องมองมาที่เขาคนเดียว เขาทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ พี่ชายของตัวเองทันที

“สวัสดีครับแด็ด คุณแม่ วันนี้มีอะไรกินบ้างเนี่ย”

อาชชัญญ์ก็ขึ้นไหว้บิดามารดาแล้วหันไปพยักหน้าให้กับพี่น้องคนอื่นๆ และเอื้อมตัวเอื้อมมือผ่านหลังพี่ชายไปลูบศีรษะเล็กๆ ของอาร์เธอร์ ลูกชายของอาชชัญญ์แล้ว เจ้าตัวเล็กหันมายิ้มให้กับคุณอาแล้วยกมือไหว้ ก่อนจะหลบสายตาทันไปสนใจงานข้าวของตัวเอง เจ้าตัวเล็กได้สิทธิ์กินก่อนเพราะมารดาเขาไม่เอายากให้รอจนทิว บิดาเขานั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ ส่วนมารดานั่งอยู่ขวามือ ถัดมาเป็นอัญชิตาลูกสะใภ้กับหลานชายอาร์เธอร์ อาชชัญญ์พี่ชายเขาแล้วก็เขา ส่วนด้านซ้ายมือของบิดาเป็น น้องชายทั้งสามคนเรียงตามลำดับเลย อคินท์ อัครวิรินทร์ และอชิรวัฒน์ บิดาเขาพยักหน้าให้แม่บ้านตักข้าวและเปิดฝาครอบอาหารได้ พอเรียบริบร้อยก็ไปยืนรออยู่ไม่ห่างจากตรงนี้เท่าไร

“กินข้าวกันก่อนแล้วค่อยไปคุยกันที่ห้องนั่งเล่น” มาร์คัสบอกกับทุกคน แต่มารดา กลับมองมาที่เขาจนอาซาต้องแสร้งทำเป็นไม่เห็น เขาเอื้อมมือไปหยิบช้อนกลางตักหน่อไม้ฝรั่งผัดกุ้งมาใส่จานแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ ราวกับหิว

“คุณอาอาซาตักให้อาร์เธอร์บ้างครับ อาร์เธอร์ชอบกุ้ง” อาร์เธอร์ หลานชายตัวน้อยใช้มือทั้งสองข้างยกจานข้าวของตัวเองมาข้างหน้า รีบบอกกับคุณอาอย่างรวดเร็ว

“ได้ครับ เอานี้ กินเยอะๆ นะ จะได้แข็งแรงเหมือนคุณพ่อคุณอา” อาซาตักกุ้งให้สองตัวพร้อมกับผักและราดน้ำผัดให้ด้วย

“ขอบคุณครับ” อาร์เธอร์ยิ้มแก้มปริ แก้มของแกยู่ๆ แดงก้ำก่าพุดตักกุ้งเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ อย่างเอร็ดอร่อย แกเป็นเด็กเลี้ยงง่ายกินง่าย กินอะไรก็ได้ทุกอย่างจริงๆ

“เห็นอาร์เธอร์แล้วแม่ก็อยากจะมีหลานๆ อีกสักสี่ห้าคน คุณมาร์คคิดว่าอย่างไรคะ”

“นั่นสิ มีหลานๆ แล้วมันชื่นใจ” มาร์คัสหันไปตอบรับภรรยาอย่างเห็นด้วย เล่นเอาลูกชายสี่คนที่เหลือมีสีหน้ากระอักกระอ่วนใจในทันที ต่างคนต่างมองหน้ากันแล้วก็นิ่ง กินข้าวไปไม่ตอบรับมารดากับบิดา

แต่อย่างใด อาชฎถึงกับกลั้นขำเอาไว้ไม่ได้เมื่อเห็นท่าทางของบรรดา
น้องชายแต่ละคน

“ดีจ้ะ ครับ อาร์เธอร์จะได้มีน้อง” อาร์เธอร์กลืนข้าวลงคอไปแล้วรีบ
อ้าปากพูดเจี๊ยบแจ้วพลางพยักหน้าหงิกๆ ทำตาละห้อยเพราะอยากมีน้อง
อย่างที่คุณปู่คุณย่าพูด

“อะแฮ่ม อาร์เธอร์ลองขอคุณพ่อคุณแม่ดูสิครับ อ้าวว่าคุณพ่อของหนู
คงอยากจะมีอีกแน่จ้ะ” อาซากระแอมในลำคอเบาๆ แล้วก็แสร้งทำเป็นกระซิบ
บอกกับหลานชาย พูดเสร็จก็หิ้วตาอย่างรู้กันสองคน

“ฉันพร้อมเสมอ” อาชฎถูกใจคำพูดน้องชายจริงๆ มันรู้ใจเขา เขา
หันไปมองหน้าอัญชิตาด้วยสายตาทหวานๆ อย่างมีความหมาย

“เฮ้” อาร์เธอร์ฉีกยิ้มกว้างจนตาหยี ยกมือขึ้นแล้วร้องอย่างดีใจ และ
เจ้าตัวก็สนใจกินข้าวต่อ ไม่ได้รู้เลยว่าตอนนี้คุณพ่อมองตาคุณแม่จน
หยาดเอี่ยมไปหมดแล้ว

“ฮี้” เกตราทำเสียงในลำคอพร้อมกับส่งค้อนให้กับอาซาเบาๆ ทำเป็น
พูดดีไปเถอะเจ้าพวกนี้ คอยดูนะ ถ้ามันยังหาเมียไม่ได้ เขาจะหาให้เอง
คอยดูสิ

หลังจากนั้นทุกคนก็กินข้าวและพูดคุยกันเล็กน้อย พอเรียบร้อยแล้ว
แล้วก็ย้ายมานั่งที่ห้องนั่งเล่น บิดาถามไถ่ถึงเรื่องธุรกิจพร้อมทั้งให้คำปรึกษา
แม้ว่าท่านจะอายุมากแล้ว แต่ก็ยังดูหนุ่มแน่นสุขุม ส่วนมารดานั้นก็สวยพริ้ง
อยู่ตลอด เวลาไม่ทำให้ท่านสวยน้อยลงแม่แต่หน่อย ตอนนี้ท่านไปเล่นอยู่กับ
หลานชายและอัญชิตาลูกสะใภ้ คุยกันเรื่องความสวยงามงามด้วย

“แม่แก่ปากมาถามว่าเมื่อไรพวกแกอีกสี่คนจะมีเมียสักที อายุปาเข้า
เลขสามกันหมดแล้ว ดีว่าอาชฎมันพาเมียพร้อมลูกเข้ามาที่เดียวเลยรอดตัว
ไป เหลือแต่พวกแกแล้วนะ อาซา คีท อัคร ชิน” มาร์คัสถามกับลูกๆ ทั้งสี่คน
ที่เหลือด้วยเสียงต่ำแผ่วเบา ดวงตาจ้องมาที่แต่ละคน พอพูดถึงเรื่องนี้
พวกมันถึงกับถอนหายใจยาวๆ เอนตัวพิงโซฟาทั้งหมด สี่คนที่เขาพูดถึงนี้
ต่างมองหน้ากันราวกับวัดใจ

“คุณแม่ถามหรือว่าคุณพ่ออยากรู้ด้วยครับเนี่ย”

“ก็ด้วยส่วนหนึ่ง วันนี้ได้ข่าวว่าแม่หางแบบสาวเก็บข้าวของออกไปจากบ้านแกแล้วนี่นา หรือว่าแกจะเริ่มมีเมียเป็นตัวเป็นตนที่เมียอาซา แก่ก่อนเลยใช่ไหม” มาร์คส์ยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ มองมาที่อาซาแล้วก็นึกขึ้นได้ว่าอาซาถามมาแล้วว่าสัญญาเก็บของออกไปแล้ว เขาเลยถามต่อไปเลยแบบโยนหินถามทาง เผื่อมันจะเริ่มจริงจังเสียที

“ยังครับคุณพ่อ ใจเย็นๆ ครับ”

“ระวังเถอะ คุณแม่ของพวกเขาจะมาหาเมียให้”

“โหย แบบนี้ผมขอประท้วงนะเนี่ย” อชิรวัดฉัตรรีบออกตัวก่อนเลย เขาเป็นน้องเล็กสุดที่บ้าน แต่ด้วยอายุไม่ต่างกันมากเท่าไรก็ถูกหมายหัวไปพร้อมๆ กันหมด

“ประท้วงอะไรซิน” อคินทร์หันมาเล็กคิ้วถามน้องชายยิ้มๆ

“ก็ประท้วงเรื่องมีเมียไงเล่า คุณแม่จะมาจับเราแต่งงานแบบนี้ไม่ได้จริงไหมอัคร”

“ฉันไม่รู้โว้ย” อัครวินทร์ไหวไหล่ลนินๆ ไม่เออออกกับน้องชายไปด้วย เพราะเขาไม่เคยดราม่าเรื่องนี้อยู่แล้ว

“หึๆ” ไม่รู้หรือว่าแอบไปซุ่มๆ มีอะอัคร ถ้ามีแล้วก็พามาเล่นกับอาร์เธอร์หน่อยสิวะ” อาชฎุกิ้วหัวเราะเบาๆ ในลำคอ พร้อมทั้งเอ่ยแซวน้องชายทำเอาคนอื่นๆ แอบยิ้มขำ แต่ไม่กล้าหัวเราะออกมา

“ทำเป็นรู้ดี” อัครวินทร์ทำหน้าที่ขริมมองพี่ชายด้วยสายตากล่าวหาพูดออกมาเสียงหัวเราะ แต่ไม่ได้จริงจังมากนัก มาร์คส์หรือตามองลูกชายคนที่สี่ของเขานิดๆ ใจ้พวกนี้มันมีลับลมคมในกันจริงๆ นะ

“เอาเป็นว่าใครไม่ยอมมี นายแม่พวกแกจัดหาให้อย่างแน่นอนอนเตรียมตัวไว้ให้ดีแล้วกัน พ่อไปนอนดีกว่า” มาร์คส์พูดยิ้มๆ แล้วก็นึกขึ้นเดินหนีลูกๆ ไปหาภรรยาและหลานชาย เขาอ้อมอาร์เธอร์ไว้ในอ้อมแขนและหอมแก้มพ่อดใหญ่ ส่วนภรรยาเองก็เช่นกัน แล้วสองคนก็ขึ้นไปชั้นบนทิ้งให้ลูกชายนั่งงงกันอยู่ตรงนี้

“งั้นฉันไปก่อนแล้วเหมือนกัน อาร์เธอร์จะนอนดึกเอาไม่ดี”

“เฮอะ จะไปกล่อมเมียมากกว่าลูกละสิ” อคินท์ทำเสียงในลำคอด้วยความหมั่นไส้พี่ชาย ฐึ่ๆ กันอยู่ว่าหลงเมียขนาดไหน

อาชญ์ไม่ตอบ เขาลุกเดินไปหาลูกเมียแล้วก็ให้อาร์เธอร์มาลาคุณเอาไว้เรียบร้อยก่อนจะออกไปจากบ้านใหญ่ขึ้นรถกลับบ้านของตัวเอง ส่วนอาชญาและน้องชายอีกสามคนก็นั่งคุยกันอีกนิดหน่อยแล้วแยกกันกลับไปยังบ้านพักของตัวเอง โดยมีสายตาของเขตรากับมาร์คัสมองลงมาจากด้านบน พอรถของลูกชายแต่ละคันขับออกไปแล้ว เจ้าตัวถึงได้พากันกลับมานอนที่เตียงนอนนุ่ม มาร์คัสกอดร่างของภรรยาเอาไว้แนบอก กอดจูบที่แก้มหอมหนักๆ

“หอมเหมือนเคย”

“คุณนี่คะ ไม่ได้หนุ่มสาวเหมือนก่อนแล้วนะคะ”

“ถึงจะไม่หนุ่มสาว แต่ผมก็ยังรักคุณเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง”

“ขอบคุณนะคะที่คุณรักฉันคะคุณมาร์ค” เขตรางยหน้าขึ้นจูบแก้มสามมีแป่วเบา เธอพบรักกับเขาแล้วก็มีใจว่าเขาคือผู้ชายที่จะพาเธอและครอบครัวให้มีแต่ความสุข แล้วเธอก็คิดไม่ผิด ถึงแม้ว่าเขาจะร่ำรวยเป็นนักธุรกิจที่เก่งกาจแบบหาตัวจับยาก แต่เขาก็ไม่ได้ละเลยครอบครัวแต่อย่างใด เขาให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวมาก คราแรกเธอคิดว่าเขาจะไม่เข้าใจวัฒนธรรมไทย แต่เขากลับชอบ และสอนให้ลูกแต่ละคนได้เรียนรู้วิถีชีวิตแบบฝั่งตะวันตกกับตะวันออกไปพร้อมๆ กันได้อย่างลงตัว

อาชญากลับบ้านถึงบ้านแล้วเขาก็รู้สึกว่ามันเงียบและสงบอย่างประหลาด เขาจะเป็นแบบนี้สักพัก แล้วเขาก็จะหาผู้หญิงมาอยู่ด้วย แต่ต้องเป็นคนที่เขาต้องตาต้องใจ ไม่ใช่ใครก็ได้ ถ้าเป็นช่วงวัยรุ่นเขาคงเต็มที่ที่สุดเหวี่ยงเหมือนคราวที่ไปใช้ชีวิตอยู่เมืองนอกกับพี่น้อง แล้วสมองเขาก็ทวนคิดถึงไบหน้าซัดเผือดแทบไร้สีเลือดของพาชวัญ เจ้าตัวคงจะเซ็ดไปอีกนานเลยแหละ ตอนที่เขาบอกจะหักเงินเดือนเธอมีสีหน้าตกใจทำตาโตเขียว กล้าที่จะ

ต่อรองกับเขาด้วย ท่าทางจะงกน่าดู แต่เขาไม่สนหรอก อาสาสะบัดศิระษะ เล็กน้อย ยกมือขึ้นเสยผมลวกๆ แล้วก็เดินขึ้นไปยังชั้นบนเพื่ออาบน้ำนอน

สองสัปดาห์ต่อมา

อาชามวดคิวมน้อยในออฟฟิศ เขากำลังดูตัวเลขที่อยู่บนหน้าจอ คอมพิวเตอร์ และงงกับบางรายการเพราะมันคล้ายกับว่าจะเป็นรายจ่ายที่ซ้ำ กับบางรายการที่เคยจ่ายไปแล้ว เขาเรียกเอกสารย้อนหลังจากหัวหน้า ฝ่ายการเงินมาดูและเปรียบเทียบ มันทำให้เขาเห็นความผิดปกติ ในบิลที่มี รายการเบิกจ่าย เขาเปรียบเทียบกับตัวจริง ทำให้เห็นว่ารายการเซ็นอนุมัตินั้น เป็นลายเซ็นปลอม เรื่องนี้ยังไม่มีการรู้ มีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้น เพราะ ช่วงนี้เป็นช่วงที่ไม่ควรมีรายจ่ายที่เยอะผิดปกติ เขาเลยมานั่งไล่ดูจนเกิด ข้อสงสัย และรายการนี้ก็มียู่หลายใบ บัญชีที่เงินโอนเข้าก็ชื่อเดียวกัน เขา ตรวจสอบกับทางธนาคารแล้วว่าชื่อบัญชีถูกต้อง เป็นชื่อของนางสาวพาขวัญ กุลกิจรักษ์ ฝ่ายการเงินอาจจะไม่ได้เอะใจตอนที่เซ็นอนุมัติจ่าย เพราะ ลายเซ็นค่อนข้างเนียนมากและเหมือนมากจนแทบแยกไม่ออก และใบทำ รายการก็แทบไม่มีจุดบกพร่องเลย ชื่อนี้เขารู้จักดีทีเดียว เพราะสัปดาห์ กว่าๆ เขาได้เช็คประวัติข้อมูลของเธอกับบิดาแล้วเรียบร้อย แต่ไม่คิดว่าจะ มาเจอตัวเลขผิดปกติที่โยงไปถึงเจ้าของบัญชีที่ชื่อเดียวกับเธอคนนี้ได้ ใบหน้าหล่อเหลาเครียวคมมีง งามขนาดแน่นจนขึ้นสันนูน ดวงตา วาวโรจน์ด้วยความโกรธ ริมฝีปากของเขาแหม่มจนเป็นเส้นตรงแล้วก็คลาย ออก เขาแทบอยากจะได้เข้าไปแล้วกระซากร่างของเธอเข้ามาบิบบเข่าถาม เสียตอนนี้ มือที่กำลังปากกาอยู่กำแน่นจนเห็นเส้นเลือดปูดโปน

“ร้ายกาจมาก คิดโกงเงินฉันอย่างนั้นหรือ” เขาเอื้อมมือไปหยิบ รายการที่เช็คแล้วว่าถูกต้องอย่างแน่นนอนขึ้นมาดูอีกครั้ง อาชามวดอยาก จะขยำมันและฉีกทิ้ง แต่เอาไว่ก่อน รอก่อน เขาจะจัดการคนพวกนี้ให้เรียบร้อย พวกเหลือบไร่น่าสมเพช

“วิกกรเข้ามาหาฉันหน่อย” อาษาต่อสายออกไปหาเลขาฯ คนสนิทของ

ตัวเองทันที ปลายสายรับและไม่ก็หน้าทีก็เดินเข้ามาหา เจ้าตัวรีบนั่งลงที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของเจ้านาย สีหน้าและความเงิบงันทำให้เขาต้องลอบกลืนน้ำลายลงคอ

“นายดูรายการพวกนี้แล้วบอกฉันหน่อย”

“รายการอะไรครับ” วิกกรหิบบกระดาศะที่เจ้านายยื่นมาให้ดูแล้วก็พิจารณาอย่างถี่ถ้วน ชมวดคิ้วเป็นคำถาม มันเป็นใบรายการสั่งซื้อที่ค่อนข้างเยอะ อาซาหันคอมพิวเตอรืของตัวเองมาให้ลูกน้องดูเปรียบเทียบกัน รายการสั่งซื้อพวกนี้มันซ้ำกับของหลายเดือนก่อน แต่ว่าเลขที่บัญชีแตกต่างออกไป ไม่ใช่เลขที่บัญชีเดิม ชื่อเป็นภาษาอังกฤษอาจจะทำให้ไม่ทันได้สังเกต

“เอ เลขที่บัญชีไม่เหมือนกันนี่ครับ แปลกจัง แต่คุณอาซาเซ็นอนุมัติไปแล้วนี่ครับ”

“ฉันไม่ได้เป็นคนเซ็น” อาซาบอกเสียงเข้ม ขนาดเลขาฯ ของเขายังแทบแยกสายเซ็นไม่ออกเลย แสดงว่าเจ้าตัวคงจะชำนาญมาก

“มะ...หมายความว่ามีความมีคนปลอมลายเซ็นคุณอาซาอย่างนั้นหรือครับเนี่ย แบบนี้ต้องไปแจ้งความนะครับคุณอาซา”

“ยังไม่ต้องแจ้ง ฉันจะจัดการเรื่องนี้เองก่อน ฉันยังไม่อยากให้คนพวกนี้ไหวตัวทัน”

“แล้วคุณอาซาเช็กหรือยังครับว่าเป็นบัญชีของใคร เงินที่ทางเราได้จัดการโอนเข้าไปแล้วนั้นยังอยู่หรือเปล่าครับ”

“เช็กแล้ว ฉันให้ทางธนาคารเช็กแล้วเป็นกรณีพิเศษ ฉันไม่อยากจะใครรู้เรื่องนี้มากนัก” อาซากัดฟันแน่นก่อนจะบอกลูกน้อง เขาได้ขอร้องให้ผู้จัดการสาขาเช็กให้เขาเป็นกรณีพิเศษแล้ว

“ได้ความว่าอย่างไรบ้างครับ”

“เงินที่อยู่ในบัญชีนี้ไม่เหลือยอดที่เอาไปจากเรา เหลือเพียงแค่เล็กน้อยเท่านั้น”

“หมายความว่าเงินถูกเอาไปใช้แล้ว คุณพระ” วิกกรถึงกับเห็งอดกยอดเงินไม่ใช่บ่อยๆ เลยนะ รวมๆ คร่าวๆ ด้วยสายตาแล้วก็ลั่นเกือบ

สองล้านได้ เดี่ยวเขาลองคำนวณก่อนว่าเท่าไร วิกกรเอื้อมมือไปหยิบเครื่องคิดเลขอันเล็กที่เจ้านายวางเอาไว้ตรงหน้ามากดดู เขาถึงกับอ้าปากค้าง ยอดเงินมันจำนวนสองล้านสามแสนบาทด้วยกัน เขาถึงกับเบิกตากว้างอย่างตกใจ ไม่คิดว่าจะมีใครกล้าทำหายอำนาจของอาซาแบบนี้

“สองล้านสามแสนบาท”

“ใช่ สองล้านสามแสนบาทที่รู้ แต่ที่ไม่รู้อีกเท่าไร”

“คุณอาซาจะเอาอย่างไรครับเนี่ย” วิกกรก้มมองข้อบัญญัติที่เป็นภาษาอังกฤษอีกครั้ง เขาสะกดอย่างช้าๆ แล้วก็เบิกตากว้างด้วยความตกใจ

“เอ๊ะนี่มัน คุณพาชวิญ คนที่เจ้านายเพิ่งจะขอประวัติไปเองนี่ครับแล้ว...แล้วทำไมเธอถึงทำแบบนี้ได้ละเนี่ย”

วิกกรจำได้เพราะว่าเจ้านายเพิ่งขอประวัติของเธอกับพ่อไปเมื่อไม่นานมานี้ แล้วเขาก็แอบไปส่องๆ ดูแล้วว่าเธอหน้าตาเป็นอย่างไร ก็น่ารักดี ดูไม่มีพิษสง แล้วทำไมถึงทำแบบนี้ เป็นหนี้หรือ หรือว่าจะเอาไปให้ผู้ชายใช้มันอย่างไรกันเนี่ย

“ใช่” อาซากัดฟันกรอดอีกครั้ง ดวงตาคมเข้มหรือลงอย่างอาฆาต

“แล้วจะทำอย่างไรครับ”

“เย็นนี้ใกล้ๆ กลับนายไปบอกให้เขามารอพบฉันที่ห้องทำงาน”

“ครับ” วิกกรลอบกลืนน้ำลายลงคอ เขาไม่รู้ว่าอาซาจะทำอย่างไรรู้เพียงแต่ว่าเจ้านายของเขาโกรธมากถึงมากที่สุด ท่าทางของอาซาบ่งบอกได้อย่างดี แต่เจ้าตัวพยายามระงับเอาไว้ เงินจำนวนไม่ใช่่น้อยๆ แล้วคนทำก็ทำงานที่นี้ ไม่รู้ว่ามีคนอื่นร่วมมือด้วยหรือเปล่านี่สิ

“คุณอาซาไม่แจ้งความก่อนหรือครับ”

“ยังก่อน ขอฉันค้นให้เรียบร้อยก่อน ทำตามที่คุณบอกแล้วกัน” อาซาส่ายหน้าเล็กน้อย เสียงต่ำลอดไรฟั่นออกมาชวนให้รู้สึกขนลุก

“ได้ครับ คุณอาซามีอะไรอีกหรือเปล่าครับ”

“ไม่มีแล้ว แล้วอย่าให้ใครเข้ามาทวนฉันอีกเด็ดขาด”

“ครับ” ฉันผมขอตัวก่อนนะครับ” วิกกรพยักหน้ารับอย่างรวดเร็ว พุด

เสร็จเขาก็รีบขอตัวออกไปจากห้องทำงานของเจ้านาย

“อะไรกันวะเนี่ย ไม่น่าเชื่อเลยว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ คนนั้นจะกล้าทำแบบนี้ ซวยแล้ว ซวยแน่ๆ ไม่อยากจะคิดเลยว่าคุณอาจะทำอะไร” วิกฤษยกมือขยี้เส้นผมของตัวเองไปมา วิตกกังวลอย่างหนัก คิดไม่ถึงว่าผู้หญิงอย่างพาขวัญจะกล้าท้าทายอำนาจของเจ้านายเขาได้ โกงเงินเนี่ยนะ แล้วมันไม่ใช่บ่อยๆ เลยด้วย สองล้านสามแสนเชียว เธอเอาไปทำอะไรกัน เงินตั้งมากมายขนาดนั้น แถมล่าสุดที่เอาไปสองแสนก็เมื่อสองวันที่แล้ว วิกฤษนั่งลงที่โต๊ะทำงานของตัวเอง และเหมือนกับน้ำท่วมปาก เขาอยากจะพูดให้ใครฟังเหลือเกิน แต่มันพูดไม่ได้จริงๆ

พาขวัญเองก็นั่งทำงานด้วยหัวใจที่ไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัว เธอรู้สึกผิดอย่างมากจนไม่อยากจะทำอะไรเลย เธออยากจะหนีหายไปจากตรงนี้

ครี๊ด ครี๊ด

โทรศัพท์ส่วนตัวของเธอสั้น ทำให้เธอสะดุ้งเฮือกอย่างตกใจ เธอรีบหยิบออกมาดูว่าใครโทรมาด้วยมืออันสั่นเทา เธอเสียงออกมาจากโต๊ะทำงานตรงไปยังห้องน้ำแล้วถึงจะกดรับ มองไม่เห็นว่ามีใครเดินผ่านไปมาก็กรอกเสียงลงไป

“มีอะไรคะพ่อ”

“ขาดอีกแสนหนึ่งถึงจะใช้หนี้ครบ” ยงยศกรอกเสียงหัววนๆ มาตามสาย จริงๆ จ่ายหนี้ครบไปหมดแล้ว แต่เขาโกหกเพื่อที่จะให้ได้เงินมาใช้จ่ายๆ พาขวัญมันแก่ง สามารถเอาเงินมาให้เขาได้อย่างรวดเร็ว ยิ่งเห็นเงินยิ่งทำให้เขาตาวาวอย่างได้ใจ แต่จำต้องเอาไปใช้หนี้ก่อนที่เจ้าหนี้จะตามมาขอมาได้

“พ่าไม่ทำแล้วพ่อ พ่าไม่ทำแล้ว”

“แกต้องเอามาให้ฉันอีกแสนหนึ่งให้ได้ ฉันต้องใช้มัน”

“พ่าไม่ทำแล้วจริงๆ พ่อ พากแล้ว”

“มากลัวอะไรตอนนี้ อยากรีเสียบแกก็ทำไปแล้ว อีกแค่แสนเดียวจะเป็นอะไรไป” ยงยศรอกเสียงมาอย่างหงุดหงิดที่พาขวัญเริ่มจะมากลัวอะไรเอาตอนนี้

“ไม่เอาแล้วคะพ่อ พ่อลองไปขอแม่ใหญ่ดูสิคะ เพื่อท่านจะมีให้คะ หรือไม่ก็เอารถไปขาย”

“นังพา นังลูกเนรคุณ ฉันไม่นำมาขอร้องแกให้เสียเวลาเลย” ยงยศเค้นเสียงลอดโทรศัพท์ดามตามสายอย่างอารมณ์เสีย จะให้เขาไปขอเงินเมียหรือเอารถไปขายเนี่ยนะ อำภาก็ได้รู้หมดสิ นังลูกทรพี เขาได้แต่เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่คนเดียว ดวงตาถึงด้วยความโมโหที่ไม่ได้ตั้งใจ

“พ่อ” พาขวัญถึงกับน้ำตาไหล ริมฝีปากสั่นระริก เสียงที่กรอกไปตามสายแผ่วเบาสิ้นเครือ แต่ปลายสายไม่คิดที่จะสนใจแต่อย่างใด

“ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าพ่อเลยถ้าหาไม่ได้อีกหนึ่งแสน” ยงยศตวาดเสียงเข้มเสร็จแล้วก็ดวงสาย เขายกมือขึ้นหยิบหมวกออกจากศีรษะ พัดโบกไล่ความร้อนจากความโมโหและไอแดด ใช้เท้าเตะก้อนหินด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะกลับไปทำงานด้วยท่าทีปกปิดราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้น

พาขวัญกลืนเสียงร้องไห้เอาไว้ เธอรีบเดินเข้าไปในห้องน้ำปิดประตู และร้องไห้ออกมาอย่างอดสูกับตัวเอง ทำให้บิดาจะต้องบีบบังคับเธอด้วยไม่เห็นใจเธอบ้างหรือ ตอนนี้สองเท้าเธอเหมือนก้าวเข้าไปอยู่ในกรงขังแล้ว รอเพียงแค่ว่าเจ้าของจับได้เท่านั้นเอง

“ฮือๆ ฮึก” พาขวัญยกมือขึ้นปาดน้ำตาอู่นๆ ที่ไหลริน เธอเงยหน้าขึ้นพยายามให้มันไหลย้อนเข้าไป แต่มันก็ยังไหลออกมา เธอใช้แขนเสื้อช่วยเช็ดอีกแรง มือที่กำโทรศัพท์เกร็งจนมันแทบแหลกละเอียด พาขวัญออกมาจากห้องน้ำและล้างหน้าล้างตา ไม่นึกถึงคำพูดที่สร้างความเจ็บช้ำให้กับตัวเองอีก แต่ดวงตาของเธอก็บวมแดงอย่างเห็นได้ชัด เธอก็มหันก้มตากลับมาที่โต๊ะทำงาน โดยไม่มีใครได้สังเกต จนเอมหันกลับมาหา นั่นแหละถึงได้เห็น

“เป็นอะไรพา” เอมกระซิบถามอย่างเป็นห่วงเสียงแผ่วเบา

“ไม่เป็นอะไรจ๊ะ” พาขวัญมองหน้าเพื่อนและก็ส่ายหน้าไปมา เธอรู้ว่าสภาพของเธอตอนนี้มันไม่ได้บ่งบอกเลยว่าไม่ได้เป็นอะไร แต่เธอพูดออกไปไม่ได้จริงๆ

“ฉันไม่เชื่อหรอก กินข้าวแล้วต้องเล่าให้ฟังด้วย เทียงพอดีเลย ไปกินข้าวกันดีกว่า”

เอมส่ายหน้าหัวือ เธอไม่เชื่ออย่างแน่นอนว่าจะไม่มีอะไร พูดแล้วก็เงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงกริ่งพักเที่ยง พาขวัญไม่ได้ตอบรับ เธอปิดคอมพิวเตอร์ เช่นเดียวกับเอม แล้วก็ลุกขึ้นเดินไปที่โรงอาหาร ก้มหน้าก้มตากินข้าว หลังจากนั้นเอมก็พาเธอไปหาที่นั่งเล่นใต้ต้นคูณต้นใหญ่

“เธอร้องให้ฉันเป็นห่วงนะพา เรื่องที่บ้านหรือ”

เอมพอจะรู้มาบ้าง แต่เธอไม่ใช่คนช่างจ้อแค้นตัวเอง ว่าพ่อของพาขวัญไม่ชอบลูกสาวคนนี้สักเท่าไร และเธอก็ไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของอำมา เป็นลูกเมียหย่อยของยงยศเท่านั้น ใครหลายๆ คนก็รู้ แต่เขาก็ไม่ได้พูด จนบางคนคิดว่าเธอเป็นลูกแท้ๆ ของอำมา

“จ๊ะ แต่ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงจริงๆ ฉันแค่เครียดไปหน่อยเท่านั้นเอง” พาขวัญพยักหน้ารับ เธอผินยิ้มเพื่อไม่ให้เพื่อนต้องเป็นห่วงเธอไปมากกว่านี้

“ถ้ามีอะไรที่เอมช่วยได้พาก็บอกมานะ” เอมจับมือเพื่อนอย่างเห็นใจ เรื่องครอบครัวพูดยากจริงๆ แต่ถ้ามีอะไรที่เธอสามารถช่วยเพื่อนได้เธอก็อยากจะช่วย

“ขอบใจเอมมาก” พาขวัญกลืนน้ำตาเอาไว้ เธอไม่เอากร้องไห้อีก ซึ่งกับน้ำใจของเอมมาก แม้ว่าจะรู้จักกันไม่กี่ปีก็ตาม แต่เจ้าตัวก็เป็นเพื่อนที่ดี

“ไปซั่ม้ากันอีกไหมละ จะได้ไม่เครียด หรือว่ายังกลัวอยู่” เอมเปลี่ยนเรื่องคุย ไม่อยากให้เป็นเพื่อนจมอยู่กับเรื่องเศร้าๆ

“ไม่ดีกว่า ยังกลัวอยู่เลย วันนั้นกั้นกับขาระบมไปหลายวันเลยละ” พาขวัญพูดออกมาพร้อมกับเสียงหัวเราะ เธอยังจำได้ขึ้นใจ และจำได้ว่า

อาชาสั่งห้ามเธอเข้าไปซื้อผ้าที่ฟาร์มอีก แต่เธอไม่กล้าบอกเพื่อน เธอเป็นว่าเธอไม่ไปที่นั่นอีกแล้ว

“นี่กว่าจะชอบเสียอีก”

พาขวัญได้แต่ยิ้มๆ ไม่ตอบเพื่อน เธอก็ชอบอยู่หรอก แต่ถ้าเกิดมาพยศขึ้นมามาก หรือว่าอาซาเห็นว่าเธอไม่ทำตามคำสั่งของเขา เขาคงจะลงงานเธออีกอย่างแน่นอน แล้วเสียงกริ่งได้เวลาทำงานก็ดังขึ้น เธอแสร้งถอนหายใจยาว หันมาบ่นกับพาขวัญ

“โอ๊ย ได้เวลาทำงานแล้วเธอเนี่ย ทำไมเวลายันผ่านไปไวแบบนี้ละ”

“นั่นสิ” พาขวัญพยักหน้าอย่างเห็นด้วย เธอกับเอมพากันลุกขึ้นเดินกลับไปทำงาน

พาขวัญนั่งทำงานจนเย็นใกล้เลิกงานโดยที่เธอพยายามไม่คิดถึงเรื่องที่เป็นคำสั่งให้ทำ เพราะเธอจะไม่ทำมันอีกแล้ว โทรศัพท์ภายในที่โต๊ะของพาขวัญดังขึ้น เธอรีบหยิบขึ้นมารับสายทันที

“สวัสดิ์คะ พาขวัญคะ”

“ผมวิกรเลขาฯ ของคุณอาซานะครับ คุณพาขวัญอย่าเพิ่งกลับบ้าน พอตีพิมพ์เอกสารจะให้คุณพาขวัญช่วยดูให้หน่อยครับ เห็นทางหัวหน้าของคุณพาขวัญบอกว่าคุณสามารถช่วยได้ครับ เป็นเอกสารด่วนจริงๆ ครับ” วิกรจำต้องโกหกเพื่อไม่ให้พาขวัญไหวตัวทันหนีกลับไปเสียก่อน

“เออ ได้ค่ะ” พาขวัญฮาวไปทั้งตัวเมื่อได้ยินชื่อของอาซา หัวใจของเธอเต้นรัวแรงราวกับว่ามันจะทะลุออกมานอกอก แต่พอได้ยินว่าเป็นเรื่องเอกสารให้ช่วยดูก็ค่อยโล่งใจ เธอดูเวลาที่ข้อมือก็เห็นว่าอีกสิบนาทีจะเลิกงานแล้ว แสดงว่าเป็นเรื่องด่วนจริงๆ ไม่อย่างนั้นคงไม่เรียกให้เธอเข้าไปดู หัวหน้าของเธอก็ไม่มาด้วยในวันนี้ เขาอาจจะโทร.ไปถามแล้วหัวหน้าเลยบอกให้เรียกเธอไปช่วย คงจะไม่เย็นค่ำมาก

“ฉันเลิกงานแล้วมาก็ได้นะคะ เพราะอีกแค่สิบนาทีเอง คุณจะได้เตรียมตัวด้วย”

“ได้ค่ะ เดี่ยวฉันเก็บกระเป๋าใส่เอกสารเสร็จแล้วจะเดินไปหานะคะ

“ไม่ทราบว่ามีเอกสารชิ้นไหนจะต้องเอาเข้าไปด้วยไหมคะ”

“ไม่ต้องครับ ทางคุณพนิตส่งมาให้แล้วครับ รอแค่คุณพาขวัญช่วยมาดูให้หน่อยเท่านั้นครับ คงจะใช้เวลาไม่มาก”

“อ้อค่ะ” พาขวัญตรงรับคำเบาๆ ในลำคอ ปลายสายขอบคุณมาแล้วก็วางสายไป พาขวัญทำงานของตัวเองอีกนิดก่อนจะปิดคอมพิวเตอร์เก็บของใส่กระเป๋าสะพาย พอกริ่งดังเธอก็เดินไปสแกนบัตรเลิกงานเช่นเดียวกับคนอื่นๆ แล้วก็เดินไปยังโซนด้านในที่เป็นออฟฟิศส่วนตัวของอาซา เธอเห็นเลขาฯ ของเขายังนั่งอยู่หน้าห้องทำงาน ดูเหมือนเขาจะยุ่งๆ อยู่ เธอเดินเข้าไปยืนใกล้ๆ และร้องทักเขาไป

“เอ่อ คุณวิกรชี้ให้ไหมคะ ฉันพาขวัญค่ะ ที่คุณโทรศัพท์เข้าไปเมื่อสักครู่นี้ค่ะ”

“เชิญนั่งก่อนครับ เดี่ยวผมต่อสายเจ้านายให้ค่ะครับ”

“ค่ะ” พาขวัญหัวใจเต้นแรงเมื่อเขาบอกจะต่อสายเข้าไปหาอาซา เธอนั่งมองเขาหยิบโทรศัพท์ภายในกดไปหาเจ้านาย

“คุณพาขวัญมาแล้วครับคุณอาซา ครับๆ ได้ครับ” เขาพูดไปตามสายแล้วก็พยักหน้ารับ พาขวัญยิ้มปากนิดๆ หายใจออกมาแผ่วเบา จนวิกรวางสายลงเธอก็ยิ้มให้เขา

“คุณอาซาบอกให้รอสักครู่ค่ะครับ ประมาณลิบห้านาที”

“ได้ค่ะ” พาขวัญพยักหน้ารับและนั่งนิ่งๆ มองไปที่อื่น วิกรลอมมอมมายังพาขวัญ ไม่อยากจะเชื่อว่าผู้หญิงคนนี้จะโกงเงินได้ น่าเสียดายความสามารถและความน่ารัก ไม่น่าเลยจริงๆ วิกรสายหน้าเล็กน้อยและทำงานของตัวเองต่อไป จริงๆ เขาไม่มีอะไรแล้วละ แต่ว่าด้วยเรื่องนี้เขายังต้องอยู่เพราะอาซายังไม่กลับ ตอนนี้นักในออฟฟิศก็กลับกันไปหมดแล้ว พาขวัญเริ่มใจคอไม่ค่อยดี จนเสียงโทรศัพท์ภายในบนโต๊ะของวิกรดังขึ้น เจ้าตัวรับสายและก็วางลงอย่างรวดเร็ว

“เชิญคุณพาขวัญด้านในได้เลยครับ” วิกรบอกพร้อมกับผายมือเชิญให้เธอเข้าไปภายในห้องทำงานของเจ้านายเพียงคนเดียว

“เอ่อ ให้ฉันเข้าไปคนเดียวหรือคะ แล้วคุณฉวีกรไม่เข้าไปด้วยกัน?”

“ไม่ครับ ผมต้องดูงานตรงนี้อีกเล็กน้อยครับ เอกสารที่ผมจะให้คุณอยู่ในห้องทำงานของคุณอาชาเรียบบร้อย คุณพาฉวีกรเข้าไปได้เลยครับ ท่านรออยู่”

“คะ” พาฉวีกรหน้าเงื่อนๆ เธอจับกระเป๋าที่สะพายเอาไว้แน่น มือเริ่มเย็นเยียบด้วยความหวาดหวั่น ลูกขึ้นเดินไปที่หน้าประตูห้องทำงาน เธอจับลูกบิดหมุนเปิดเข้าไปภายในอย่างช้าๆ ดวงตาคู่สวยมองไปตรงหน้า เธอเห็นว่าเขานั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานตัวใหญ่และจ้องมองมาที่เธอหนึ่งๆ ด้วยสายตาเย็นชาอย่างประหลาด ทำให้เธอหายใจไม่ทั่วท้องสักเท่าไร พาฉวีกรปิดประตูและก้าวเข้ามายืนกลางห้องทำงานของเขาอย่างประหม่า นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเข้ามาในห้องนี้

“คุณอาชาเรียกรับฉันหรือคะ” พาฉวีกรร้องถามเขา พยายามไม่ให้ตัวเองสั่นจนเขาจับได้ เธอกวาดสายตามองไปที่โต๊ะทำงานของเขา เห็นว่ามีแฟ้มเอกสารวางไว้อยู่ใกล้ใจหน่อย

“ใช่ นั่งลงก่อนสิ” อาชาตอบรับเสียงห้วน ขยับตัวเล็กน้อย พูดยและใช้สายตาสั่งให้เธอนั่งลงที่เก้าอี้ตรงหน้าโต๊ะทำงานของเขา พาฉวีกรก้าวเข้ามา นั่งและมองสบสายตากับเขาได้แวบเดียวก็ต้องหลบ ดวงตาคู่สวยกลอกไปมาอย่างหวั่นๆ

“เอกสารอะไรคะที่คุณอาชาจะให้ฉันมาดูให้”

“อยู่ตรงหน้าเธอ” อาชาพยักพยเปิดมาที่แฟ้มที่วางอยู่ข้างหน้า พาฉวีกรค่อยๆ เอื้อมมือไปหยิบมันออกมาเปิดดูอย่างช้าๆ เธอรู้สึกกราวกับถูกบีบอัดด้วยอะไรสักอย่างจนแทบจะหายใจไม่ออก อาชาลุกขึ้นจากเก้าอี้หนึ่งสี่ขา เดินวนไปที่ตู้โชว์ด้านข้าง แต่สายตาเขาจับจ้องอยู่ที่พาฉวีกรตลอดเวลา เขาอยากรู้ว่าเธอจะทำอะไรเมื่อเห็นเอกสารที่อยู่ในแฟ้มนั้น และเขาก็ขยับมาหยุดที่ด้านหลังของพาฉวีกร

พาฉวีกรเปิดแฟ้มดูแล้วเธอก็ต้องนิ่งซึ้งเนื้อตัวสั่นเทา ใบหน้าหวานซีดเผือดแทบไร้สีเลือด ดวงตาคู่สวยกลอกไปมาอย่างหวาดกลัว มือไม้

เย็นเฉียบ เหงื่อซึมที่หน้าผากนูน ริมฝีปากของเธอสั่นระริก ไร้คำพูดใดๆ เมื่อเห็นแล้วว่าเอกสารที่อยู่ในแฟ้มคืออะไร มันเป็นเอกสารที่เธอปลอมแปลงขึ้นมาทั้งหมด รวมถึงลายเซ็นของเขาด้วย พาชวีญรีบปิดมันแล้วก็วางลงที่โต๊ะทำงานของเธอทันที เธอรีบผุดลุก พอหันหน้ามาทางเขาก็ต้องตกใจ เพราะว่าเขาเข้ามาอยู่ใกล้ๆ แค่นี้เอง เธอถอยหลังจนไปชนกับโต๊ะทำงาน ดวงตาคู่สวยมองเขาอย่างตื่นตระหนก

“จะรีบกลับไปไหน ฉันมีเรื่องที่จะต้องถามเธออีกเยอะเลย” อาซาอิมเย็นไหวไหล่ผายมือออกด้านข้าง เพียงแค่นี้พาชวีญก็ผวาไปทั้งตัว เธอกลืนน้ำลายลงคอที่แห้งผาก ริมฝีปากสั่นระริกจนต้องแหมะเอาไว้ หายใจรัวแรงด้วยความตื่นเต้น

“ฉัน...ฉันอธิบายได้ค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

“ไม่ได้ตั้งใจอย่างนั้นหรือ แล้วนี่มันอะไรกัน อย่าบอกนะว่าอยู่ดีๆ มันก็มาอยู่ที่นี้เองได้ แล้วเงินสองล้านกว่าที่เข้าบัญชีของเธอไปนะ ไม่ใช่เรื่องจริงอีกอย่างนั้นหรือ” อาซาอิมลืงตาถลตาตัวเข้ามาหยิบแฟ้มเอกสารชูขึ้นตรงหน้า แค้นเสียงลอดไรฟันออกมาเรื่อยๆ เขาปาแฟ้มลงกับโต๊ะเสียงดังลั่น พาชวีญสะดุ้งเฮือก เธอส่ายหน้าไปมา น้ำตาเริ่มเอ่อคลอหน่วยจนไหลออกมาอย่างอึดอั้น หน้าผากนูนตอนนี้ขึ้นไปด้วยเหงื่อ อาซาอิมริมฝีปากเหยียดๆ ดวงตาวาวโรจน์เมื่อเห็นว่าเธอทำเป็นร้องไห้ หัวงจะทำให้เขาเห็นใจอย่างนั้นหรือ เสียใจ เขาไม่หลงกลคนพวกนี้ง่ายๆ หรือ เขาเอื้อมมือไปจับต้นแขนของพาชวีญบีบแน่นจนเธอกระตุกแทบแตก เขาดึงเธอเข้าหาตัว พาชวีญยกมือข้างหนึ่งดันอกเขาเอาไว้ ส่วนอีกข้างพยายามแกะมือที่บีบต้นแขนของเธออยู่ แต่มันไม่ออก มันแข็งราวกับคิปลเหล็ก เธอเจ็บไปหมดแล้ว

“โอ๊ย ฉันเจ็บ”

พาชวีญร้องออกมาด้วยความเจ็บ เสียงลั่นเครือ อาซาอิมเยาะเขาใช้มืออีกข้างจับกรอบหน้าของเธอบีบแน่น บังคับให้เงยขึ้นมองหน้าเขาชัดๆ พาชวีญกลอกตาคู่สวยที่ขึ้นน้ำตาไปมา เธอรีบยกมือขึ้นมาจับมือที่บีบ

กรอบหน้าเธอไว้ เขาตั้งรังจอนใบหน้าของเธอแหงนงอไปทางด้านหลัง อาซา
โน้มใบหน้าให้ยืมเข้ามาใกล้ๆ

“ไม่ต้องมาเป็นบีบน้ำตา ฉันไม่เชื่อคนอย่างเธอหรอก กล้ามากนะ
ที่ขโมยเงินฉัน กล้าที่จะปลอมลายเซ็นฉันจนคนของฉันเชื่อว่าฉันเซ็นเอง
ฉันต้องชมเธอนะว่าเธอน่ะเก่งมากที่ปลอมจนแทบหาที่ติไม่ได้” อาซาพูด
ออกมาด้วยน้ำเสียงเย็นชาดูดุตัน เขาไม่คิดจะปรานีอย่างแน่นอนแม้จะเป็น
ผู้หญิงก็ตาม กล้าปลอมแปลงเอกสารและเอาเงินเขาไปง่ายๆ แบบนี้
มีหรือที่เขาจะยอมให้หลุดมือ

“ฉันขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจค่ะ”

พาขวัญหลับตาลงและพยายามเบือนหน้าหนี เธอกลัวเขาจับใจ กลัว
จนแทบจะเป็นลมอยู่แล้ว เสียงของเธอที่ออกมาสั้นแฉ่วเบา น้ำตาไหลริน
ทางหางตา ร่างสิ้นระริกด้วยความกลัว

“ฉันไม่รับคำขอโทษของเธอหรอก มีทางเดียวเท่านั้นก็คือชดใช้”

อาซายื่นหน้าเข้ามาใกล้อีก ตอนนี้ร่างกายของทั้งสองแทบจะเบียดชิด
กัน พาขวัญรู้สึกได้ถึงลมหายใจร้อนๆ ของเขาที่รินรดแก้มของเธอ และ
ร่างหนาที่เข้ามาใกล้จนเธอต้องใช้มือดันอกเขาเอาไว้

“คุณจะให้ฉันชดใช้อย่างไร เรียกตำรวจมาจับฉันหรือ”

“แน่นอน เรื่องนั้นฉันต้องจัดการอยู่แล้ว แต่ก่อนจะส่งเธอให้ตำรวจ
ฉันจะต้องค้นหาให้ได้เสียก่อนว่าเธอทำงานให้ใคร และเอาเงินทั้งหมดไปไว้
ที่ไหน”

“ฉันทำคนเดียว ไม่มีใครอื่น ฉันใช้ไปหมดแล้ว” พาขวัญลืมตามอง
สบสายตาเขาอย่างหวั่นๆ เธอบอกไม่ได้ว่าเธอเอาเงินไปให้บิดา ไม่อย่างนั้น
ท่านก็จะโดนด้วย เธอขอรับความผิดนี้ไว้คนเดียวเท่านั้น

“ฉันไม่เชื่อ”

อาซากัดฟันเสียงดังกรอด ตวาดออกมาเสียงดังลั่น คิ้วหน้าขมวดมุ่น
ดวงตาแทบรุกรเืองเป็นไฟ เขาไม่เชื่ออย่างเด็ดขาดว่าเธอจะทำงานคนเดียว
หลายครั้งที่เขาเห็นเธอกับพ่อซุบซิบกัน จะให้เขาเชื่อหรือว่าเขาทำงาน

คนเดียว

“ฉันทำคนเดียวจริงๆ ฉันสาบานได้ค่ะ” พาชวีญู่สะท้านไปทั้งตัว
เนื้อตัวชาวาบไปด้วยความหวาดหวั่น

“สาบานไปก็เท่านั้นแหละสำหรับพวกหัวขโมยอย่างเธอ ฉันไม่เชื่อ
อย่างเด็ดขาด บอกฉันมาว่าเอาเงินฉันไปไหนหมด และใครที่ร่วมมือกับ
เธอ”

“ไอ้ย” พาชวีญู่ร้องด้วยความเจ็บ แก้มเธอคงเข้าไปหมดแล้วเพราะ
เขาไม่ยอมปล่อยมือ แถมบีบแน่น เช่นเดียวกับที่ต้นแขน

“อย่าทำเป็นล่าถอย บอกฉันมาเอาเงินฉันไปไหน”

“ฉันเอาเงินไปใช้จ่ายหมดแล้วจริงๆ” พาชวีญู่ตอบเขาไปเสียงลั่นเครือ
อยากให้เราเรียกตำรวจมาจับเธอไปเสียตอนนี้ เธอไม่อยากเผชิญหน้ากับ
เขาอีกแล้ว

“โกหก คนอย่างเธอนี้โกหกหน้าตายจริงๆ เลยนะ ต้องทำอย่างไร
ถึงจะยอมบอกดีๆ หืม”

อาซาหรือตากมลงจ้องมองใบหน้าที่อยู่ใกล้แค่คืบด้วยสายตาเย็นชา
เขากวาดมองอย่างสำรวจไปทั่วใบหน้าที่ตื่นตระหนก แดงก่ำ และมีแต่คราบน้ำตา
ริมฝีปากอวบอิมของเจ้าตัวแดงก่ำ มันลั่นระริกอย่างเห็นได้ชัด เขา
ดันร่างเธอไปชิดกับโต๊ะทำงานมากขึ้น ปล่อยมือที่บีบต้นแขนของเธอ ทั่ว
กับโต๊ะทำงานของตัวเอง ส่วนอีกมือยังบีบกรอบหน้าเธอเอาไว้ เบียดตัว
เข้าหา

“สาวๆ สวยๆ อย่างเธอนี้มองใกล้ๆ ก็ไม่ได้จัดซีดอย่างที่คิดเหมือนกัน
อกเป็นอก เอวเป็นเอว ปากก็อวบอิมแบบนี้ ฉันคงจะรัดเค้นได้มันมือ
แล้วละมั้ง”

“คุณจะทำอะไรฉัน ไม่นะ ฉันบอกไปหมดแล้ว ฉันบอกไปแล้ว ฉัน
ทำคนเดียวไม่มีใครทั้งนั้น ส่วนเงินของคุณฉันก็ใช้ไปหมดแล้วจริงๆ กรุณา
อย่าทำอะไรฉัน”

พาชวีญู่ส่ายหน้าหวือ ดวงตาคู่สวยมองเขาอย่างตื่นตระหนก หัวใจ

ดวงน้อยตื่นเร็วแรงราวกับกลองเพลด้วยความกลัวสุดชีวิต เธอรีบพุดออกมาทันที แม้จะเบาและสั้น แต่อาก็ได้ยินอย่างชัดเจน อาชಾಯมปล่อยให้มือง่ายๆ เขาเบียดจนเธอเอนหลังไปแทบจะนอนลงไปบนโต๊ะทำงานแล้ว พาชวีญเริ่มตื่นรนเพื่อให้หลุดจากเงื้อมมือของเขา เธอสะบัดแขนและทุบไปที่อกพยายามผลักให้เขาถอยห่างไปไกลๆ และเบี่ยงตัว อาซาไม่ทันตั้งตัว เขาเซนิดๆ มือที่จับกรอบหน้าของพาชวีญคลายออก พาชวีญฉวยจังหวะนี้ใช้สองมือออกแรงผลักเขาออกห่างและรีบวิ่งไปที่ประตูห้องทำงาน

แต่ไม่ทันถึง ร่างของเธอก็ปลิวเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของเขา พาชวีญตื่นรน จิกมือและทุบหัวจะทำให้เขาคลายอ้อมแขน เธอกระเทิบเท้าสั่นเท้าลงไปที่หลังเท้าของเขา อาซาเจ็บและโกรธมาก เขาปล่อยให้มืออย่างรวดเร็วทำให้พาชวีญถลาลงไปกองอยู่ที่พื้นห้องทำงาน ยังไม่ทันที่เธอจะลุกขึ้น อาซาก็ถลาเข้ามาคร่อมร่างของเธอ เขาจับข้อมือทั้งสองข้างของพาชวีญกดแนบกับพื้นแข็งๆ เสียงหอบหายใจสะท้อนของทั้งสองคนดังประสานกัน ผมแผ่วของพาชวีญตอนนี้หลุดลุ่ยสยายเต็มพื้นห้อง ร่างสูงที่คร่อมตัวเธออยู่ราวกับอสูรกาย พาชวีญยังคงพยายามบิดข้อมือเพื่อให้หลุด แม้จะมีโอกาสแค่น้อยนิดก็ตาม

